

Θαύματα Αγίων, σημεία Θεοῦ
του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Γουμενίσσης κ.κ Δημητρίου
"Ἐκδοση Ἱεράς Μονῆς Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου & Εἰρήνης, Γρίβα Γουμενίσσης
Τί είναι τὰ θαύματα;

Τὰ θαύματα τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως εἶναι ἡ ἀναστολή τῆς φθοράς ἢ τοῦ θανάτου που ταλαιπωροῦν τὴ ζωὴ μας, μὲ μιὰ ἐκτακτὴ εὐεργεσία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ποιὸς τὰ ἐπιτελεῖ;

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μὲ ὄργανα πολλές φορές τὴν Παναγία Μητέρα Του ἢ τοὺς Ἁγίους Του. Ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸ στὴν ἀληθινὴ αἰώνια ζωὴ· ὅμως, ἀφοῦ νίκησαν τὴν ἀμαρτία καὶ ζοῦν μέσα στὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν τέλεια ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔχουν, ἀγκαλιάζουν τὸν κόσμον καὶ προσεύχονται στὸν Χριστὸ γιὰ τοὺς ἀγωνιζομένους πιστοὺς.

Ποιά εἶναι ἡ σημασία τῶν θαυμάτων γιὰ μᾶς ποὺ τὰ πληροφοροῦμεθα;

Μὲ τὰ θαύματα προγενόμεστε τὴν αἰώνια ἀφθαρτὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ὅπου δὲν ὑπάρχει φθορὰ καὶ πόνος, ἀλλὰ ζωὴ καὶ μακαριότητα. Αὐτὸ που θὰ καταργηθεῖ τελεσίδικα μὲ τὴ Β΄ Παρουσία τοῦ Κυρίου, αὐτὸ προφανερώνεται στὸν παρόντα κόσμον μὲ τὰ θαύματα, τὴν προσωρινὴ ἀναστολή τῆς φθοράς καὶ τοῦ πόνου.

Μὲ τὰ θαύματα φανερώνεται ἡ μοναδικότητα τῆς παρουσίας, τῆς πρόνοιας, τῆς κυριότητος τοῦ Χριστοῦ σὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερα στοὺς πιστοὺς.

Μὲ τὰ θαύματα πιστοποιεῖται ἡ πραγματικότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἡ ζωὴ συνεχίζεται μετὰ θάνατον. Αὐτὸ πιστοποιεῖται καὶ μὲ τὰ θαύματα, ἀφοῦ οἱ ζῶντες Ἅγιοι ἐνεργοῦν καὶ θαυματουργοῦν ὡς ὄργανα τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὰ θαύματα δοξάζεται ἡ Ἐκκλησία, πιστοποιεῖται χάριν τῶν ἀπλουστερῶν ἢ μοναδικότητά Της, ἡ ἀληθινότητά Της, ἡ ταυτότητά Της (ὅτι εἶναι ἀσύγχυτα καὶ ἀχώριστα ἐνωμένη μὲ τὸν Χριστὸ, ὡπὼς τὸ Σῶμα πρὸς τὴν Κεφαλή).

Μὲ τὰ θαύματα ἐπιβεβαιώνεται ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη συνέχεια τῆς κοινωνίας τῶν Ἁγίων Προφητῶν καὶ Δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ Δικαίων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὰ ὀστά τοῦ σωματικῶς νεκροῦ Προφήτου Ἐλισαίου θαυματουργήσαν ἀνασταίνοντας ἐνταφιαζόμενον νεκρὸ (Δ΄ Βασιλειῶν 13, 21). Στὴν Καινὴ Διαθήκη θαυματουργήσαν ἀκόμη καὶ ἡ σκιά τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου (Πράξεις 5, 15) ἢ τὰ μαντήλια τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Πράξεις 19, 12). Ὅταν λοιπὸν γίνονται θαύματα μὲ τὸν τιμητικὸ ἀσπασμὸ τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων ἢ μὲ τὴν προσευχὴ πρὸς τοὺς Ἁγίους γιὰ νὰ παρακαλέσουν ἐκεῖνοι τὸν Χριστὸ μᾶς, πιστοποιεῖται ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός (ἀχώριστος μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) ἐνεργεῖ καὶ στὴν ἐποχὴ μᾶς διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀπὸ ἐτῶν κυκλοφοροῦν πολλὰ βιβλία μὲ σύγχρονα θαύματα. Ἄλλοι πιστεύουν, ἄλλοι εἰρωνεύονται. Ἄλλοι πάλι, θρησκευόμενοι, επικαλοῦνται ἀποσπασματικὰ Πατερικὴς γνώμες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προβάλλονται τὰ θαύματα, παρὰ μόνον ὁ λόγος τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Μὲ πρόθεση οἰκοδομῆς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, θὰ παρουσιάσουμε ἐνδεικτικὰ τὴν κηρυκτικὴ πρακτικὴ μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ὡς πρὸς τὴν ἐπίκληση καὶ τὴ διακήρυξη τῶν θαυμάτων.

Α. Ὁ Μέγας Βασίλειος στὸ λόγο του “εἰς τὴν Μάρτυρα Ἰουλίταν” (ΕΠΕ, 7) ἀναφέρει τὸ θαῦμα τῆς ἁγίας Ἰουλίτας ὅτι ὁ τόπος ἐνταφιασμοῦ τῆς ἁγίας ἀνέβλυσε ἀμέσως γλυκύτατο ὕδωρ ὡς ἁγίασμα μέχρι τὴν ἐποχὴ του, ἐνῶ ἡ γύρω περιοχὴ ἀναβλύζει μόνον ἀμυρὰ ὕδατα (§ 2).

Στὸ λόγο “εἰς τὸν ἅγιον Μάρτυρα Μάμαντα” (ΕΠΕ, 7) προτρέπει: Νὰ ἐνθουμείσθε τὸ Μάρτυρα ὅσοι τὸν ἀπολαύσατε στὰ ὄνειρα, ὅσοι τὸν εἶχατε συνεργὸ στὴν προσευχὴ, ὅσοι ἀρρωστοὶ γίνατε καλά, ὅσοι πήρατε πίσω τὰ παιδιά σας ἐνῶ ἦταν νὰ πεθάνουν, ὅσοι πήρατε δι’ αὐτοῦ παράταση ζωῆς. Ὁ ἕνας νὰ τὰ διαδίδει στὸν ἄλλον (§ 1).

Σὲ Ἐπιστολὴ “Καίσαριον τῷ ἀδελφῷ Γρηγορίου” (ΒΕΠΕΣ, 55) γράφει: Δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ ἔδειξε τὰ θαυμάσιά του καὶ σὲ σένα καὶ σὲ διέσωσε ἀπὸ τόσο μεγάλο κίνδυνον θανάτου... νὰ μὴ φανούμε ἀχάριστοι, ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμή μας νὰ διαλαλοῦμε τὰ παράδοξα θαύματα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐξυμνοῦμε τὴ φιλανθρωπία Του αὐτὴν ποὺ δοκιμάσαμε στὴν πράξη.

Β. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στὸν Ἐπιτάφιο “εἰς τὸν Μ. Βασίλειον” (ΕΠΕ, 6) ἀναφέρει τὴ θαυμαστὴ διατροφή τῶν πρὸς πατρός πάππων τοῦ Βασιλείου καὶ τῶν υπηρετῶν στὰ βουνὰ τοῦ Πόντου μὲ αυτοπαραδιδόμενα ἐλάφια (§ 7-8), τὴν θεραπεία τοῦ ἐπισκόπου πατέρα του ἀπὸ τὴ χειροτονία τοῦ Βασιλείου (§ 37), τὴν πρὸς ὥραν θεραπεία τοῦ γιοῦ τοῦ Οὐάλη (§ 54), τὴν ἴαση τοῦ Μοδέστου (§ 55), τὶς μεταθανάτιες ἐμφανίσεις τοῦ Βασιλείου σὲ ὄνειρα τοῦ Γρηγορίου γιὰ νὰ τὸν καθοδηγεῖ (§ 80).

Στὸν Ἐπιτάφιο γιὰ τὸν πατέρα του ἅγιο Γρηγόριο ἐπίσκοπο Ναζιανζοῦ (ΕΠΕ, 6) ἀναφέρει τὸ μέγα θαῦμα ποὺ ἐγένετο στὸν βαρέως ἀσθενοῦντα γέροντα πατέρα του κάποιον Πάσχα. Ὁ ἴδιος ἱερουργούσε στὸ Ναό, πλήθος κόσμου μὲ τὴ μητέρα του Νόννα γοερῶς κραυγάζουσα προσεύχονταν γιὰ τὴν ἴαση τοῦ Ἐπισκόπου. Ὁ ἀσθενὴς τὴν ὥρα τοῦ καθαιγιασμοῦ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ λήθαργον τοῦ πυρετοῦ, στάθηκε ὑποβασταζόμενος ὀρθιος καὶ βλέποντας ἐμπρὸς του ἐν ὁράματι τὴν μακρὰν εὐρισκομένη λειτουργικὴ Σύναξη ἐκφώνησε τὶς λειτουργικὲς προσευχὰς καὶ τὴν εὐχαριστία, εὐλόγησε μακρόθεν τὸ λαὸ καὶ ἀνακλίθηκε θεραπευμένος (§ 28-29)! Στὸν αὐτὸν λόγο του, ἀναφέρεται καὶ σὲ θαύματα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴ μητέρα του. Κάποτε, ἡ βαρέως ἀσθενοῦσα Νόννα εἶδε σὲ ὄνειρον ὅτι εἰσήλθε στὸ δωμάτιο ὁ υἱὸς τῆς Γρηγορίου καὶ τῆς ἔδωσε νὰ φάει ἀπὸ εὐλογημένους ἄρτους ὑπὲρ ἰασεώς της· τὸ πρῶο ἦταν τελείως νηγίς (§ 30). Ὁ ἴδιος σώθηκε θαυμαστῶς ἀπὸ κίνδυνον καταποντισμοῦ κατὰ τὸ θαλάσσιον ταξίδι ἀπὸ Ἀλεξάνδρεια πρὸς Ἀθήνα. Οἱ γονεῖς του στὴ Ναζιανζὸ εἶδαν σὲ θαυμαστὴ ἀποκάλυψη τὸν κίνδυνον καὶ προσευχηθέντες τὸν διέσωσαν. Συναξιδιῶτης εἶδε σὲ ὄνειρον τὴν μητέρα τοῦ Γρηγορίου νὰ προχωρεῖ πᾶνον στὴ θάλασσα καὶ νὰ σύρει τὸ πλοῖον στὴν ξηρὰ (§ 31).

Στὸν Ἐπιτάφιο στὴν ἐγγαμῆ ἀδελφὴ του ἁγία Γοργονία (ΕΠΕ, 6) γράφει ἐκτενῶς τὸ θαῦμα ἰασεώς της. Ἐπᾶσχε ἀπὸ φοβερὴ ἀρρώστια, δὲν θεραπευόταν ἀπὸ ἰατρικά. Κατέφυγε, λοιπὸν, ὀλονυκτικῶς στὴν Ἐκκλησία, ἀκούμπησε τὴν κεφαλὴ της στὸ ἅγιο θυσιαστήριον, προσευχήθηκε, μὲ τὰ δάκρυά της ἄλειψε τὸ σῶμα της καὶ ἀμέσως θεραπεύτηκε (§ 18)!

Ἄν παραπέμψουμε στὰ αὐτοβιογραφικὰ Ἐπιτάφια καὶ Ἐπιγράμματα περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν γονέων του, στὸν Ἐπιτάφιο στὸν ἀδελφὸ του Καίσαριον, στὸ Λόγον “εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Κυπριανόν” καὶ στοὺς Α΄ καὶ Β΄ σπηλιτευτικὸς Λόγους “κατὰ Ἰουλιανόν”, θὰ καταπλαγοῦμε ἀπὸ τὶς ἀναφορὰς σὲ θαύματα, ἀποκαλύψεις, θεοσημείας καὶ σημεία θεοδικίας.

Γ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης στὸν Ἐπιτάφιο “εἰς τὸν Μ. Βασίλειον” (ΒΕΠΕΣ, 69) ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων τὴν διὰ προσευχῆς τοῦ Βασιλείου λύση τῆς ὀλέθριας γιὰ τὰ σπαρτὰ χειμερινῆς ἀνομβρίας (§ 17) καὶ τὸ κατόπιν ἐπιμόνου προσευχῆς ὄραμα τοῦ πατέρα τους ποὺ εἶδε τὸν Κύριον καὶ τὸν βεβαίωσε ὅτι ὁ ἀσθενὸν υἱὸς τοῦ Βασιλείου θεραπεύθηκε (§ 19).

Στὸν Γ΄ Λόγον “εἰς τοὺς ἁγίους Τεσσαράκοντα μάρτυρας” (ΒΕΠΕΣ, 69) παραθέτει τὸ ἐκπληκτικὸ θαῦμα ἰασεως χωλοῦ ἀξιωματικοῦ διανυκτερεύσαντος στὸ Ναὸ τους μὲ τὴν ἐμφανῆ ἐπιστάσια ἐνὸς τῶν Ἁγίων σὲ ὄνειρον. Ἐπίσης ἀναφέρει καὶ τὴ δικὴ του φοβερὴ

επιτίμηση πρὸς διόρθωση ἀπὸ τοὺς Ἁγίους πού ἀπειλοῦσαν ἐν ονειρῶ νά τὸν ραβδίσουν (§ 784-5).

Στὸ Εγκώμιον “εἰς τὸν ἅγιον μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον” τὸν Τήρωνα (ΒΕΠΕΣ, 69) τονίζει ὅτι ὁ ἅγιος Θεόδωρος κατέστησε τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, ἐνθα καὶ ὁ Νάος, ἰατρεῖον νόσων ποικίλων ..., λιμένα τῶν χειμαζομένων ταῖς θλίψεσι, πενήτων ευθυνομένων ταμειῶν, ὁδοπόρων ἀνεκτὸν καταγῶγιον, πανηγυριν τὸν εορταζόμενον ἀληκτον. Εἶναι πολὺ σημαντικὸ αὐτὸ πού λέει γιὰ κείνη τὴν εποχὴ ὅτι δὲν σταματοῦσε τὸ πλῆθος τῶν προσερχομένων μὲ τὴν παρέλευση τῆς ετησίας πανηγύρεως, ἀλλὰ καθ’ ὅλο τὸ ἔτος συνεχιζόταν αὐτὴ ἡ προσέλευση, τῶν μυρμύγκων δὲ σώζει τὴν ομοιότητα ἡ ἐπὶ τὰδε φέρουσα λεωφόρος. Αὐτὸ διατρανώνει καὶ τὴν πρωτοχριστιανικὴ εὐλάβεια καὶ καταφυγὴ στὶς πρεσβείες τῶν Ἁγίων (σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ἀνιστόρητα καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰ φληναφήματα τῶν αἱρετικῶν), ἀλλὰ καὶ καταδεικνύει πόσο βαθιῆς ρίζες στὴν ἱστορία τῆς πίστεώς μας ἔχει καὶ ἡ σημερινὴ αθρόα προσέλευση πιστῶν σὲ Προσκυνήματα.

“Εἰς τὸν βίον τῆς οσίας Μακρίνης” (ΒΕΠΕΣ, 69) γράφει μεταξὺ ἄλλων: ἡ μητέρα τους Εμμέλεια, ἐγκυος στὸ πρῶτο παιδί, εἶδε τρεῖς φορές σὲ ὄνειρο ὅτι κρατοῦσε ἓνα κοριτσάκι κι ἓνας μεγαλοπρεπὴς ἄνδρας τὸ προσφώνησε “Θέκλα”, ὅπερ ἐκκληρώθηκε μὲ τὴ γέννηση κοριτσοῦ πού μιμήθηκε τὴν πρωτομάρτυρα Θέκλα (§ 961)· καρκίνο στὸ στήθος τῆς τὸν θεράπευσε θαυματουργικὰ μετὰ ἀπὸ ολονύκτια προσεχὴ τῆς στὸ Ἱερό Βῆμα, μὲ πηλὸ ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς πᾶνω στὸ χῶμα τοῦ Ναοῦ, καὶ μὲ σταύρωμα τοῦ πάσχοντος μέλους ἀπὸ τὴ μητέρα τους (§ 992)· θεράπευσε ἀπὸ βαριά οφθαλμοπάθεια τὴν κορούλα εὐλαβοῦς στρατιωτικοῦ (§ 996-7).. Καὶ καταλήγει: Ὅσα ἄλλα παρόμοια θαύματα ἀπὸ ἀνθρώπους πού ἐξῆσαν μαζί τῆς καὶ γνωρίζουν ακριβῶς τὴ ζωὴ τῆς, δὲ θεωρῶ ἀσφαλῆς νά τὰ προσθέσω. Διότι οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι κρίνουν τὴν αξιοπιστίαν τῶν λεγομένων σύμφωνα μὲ τὰ δικά τους μέτρα, ὅσα υπερβαίνουν τὴ δύναμή τους τὰ περιφρονοῦν μὲ τὴν ὑπόνοιαν πὼς εἶναι ψέματα. Γι’ αὐτὸ ἀπλῶς ἀναφέρει ἐπιγραμματικὰ τὴ θαυμαστὴ αὐξηση καὶ ἐπάρκεια τοῦ συνεχῶς διανεμομένου ἀπὸ τὴν Ὁσία σίτου στοὺς φτωχοὺς τὸν καιρὸ τῆς πείνας, τίς θεραπείες ἀσθενῶν καὶ δαιμονιζομένων, προρρήσεις γεγονότων (§ 1000). Καὶ τονίζει ὅτι ἀνάλογα μὲ τὴν πίστη γίνεται καὶ ἡ διανομὴ τῶν χαρισμάτων, μικρῆ στοῦς ὀλιγοπιστοῦς, καὶ μεγάλη σ’ ἐκείνους πού ἔχουν μέσα τους τὴν ευρυχωρίαν τῆς πίστεως.

Τὰ πῖο παράδοξα θαύματα παραθέτει ὁ ἅγ. Γρηγόριος “εἰς τὸν βίον Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ” (ΒΕΠΕΣ, 69): μύση στὴ Χριστολογία ἀπὸ τὸν Ἀπ. Ἰωάννη ἐν ὁράματι (§ 911-2)· ἐξουσία κατὰ δαιμόνων καὶ μετακίνηση ευμεγέθους λίθου διὰ λόγου (§ 916-7)· θαυμαστὴ ἀποξήρανση ἐν μιά νυκτὶ μιάς λίμνης-κληρονομίας ἀντιμαχομένων ἀδελφῶν (§ 927-8)· ἀναχαίτιση τοῦ ὀρμητικοῦ ρεῖθρου τοῦ ποταμοῦ Λύκου πρὸ τῆς ἐμπηγμένης στὸ χῶμα ράβδου του (§ 929-32)· τιμωρία Ἑβραίου ὑποκρινομένου τὸν πεθαμένο (§ 940-1)· θεραπεία δαιμονιζομένου παιδός (§ 943-4)· παράδοξη ἀμβλυωπία τῶν δικτῶν του (§ 948) καὶ πολλὰ ἄλλα.

Δ. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἔχει τίς ἐξῆς θέσεις: α) τὸ χάρισμα νά θαυματουργοῦν οἱ πιστοὶ δὲν δίδεται στὶς μέρες τοῦ ὅπως στὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια, διότι πλέον στερεώθηκε ἡ χριστιανικὴ πίστι· β) αὐτὸ πού συνθέτει τὴ χριστιανικὴ ζωὴ δὲν εἶναι ἡ θαυματουργία, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ· γ) ἀνώτερο θαῦμα εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ψυχοφθόρο ἀμαρτία· δ) ἡ ἐνᾶρετη ζωὴ “χρεώνει” τὸ Θεό, ἐνῶ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας χρεώνει τὸ χάρισματοῦχο. Σ’ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ ἀποδέχεται καὶ ἀξιοποιεῖ κηρυκτικῶς παλαιὰ καὶ σύγχρονα θαύματα.

Π.χ. στὴν Δ’ Ὀμιλίαν “εἰς τὸν Ματθαῖον” (ΕΠΕ, τ. 9, § 1) καὶ τίς ΔΗ’ καὶ ΜΑ’ Ὀμιλίαις “εἰς τὰς Πράξεις” (ΕΠΕ, 16Α, § 5) ἀναφέρεται σὲ σύγχρονα παραδείγματα τῆς θαυματουργούσης θείας Προνοίας στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν ὑπόδειξη ὅτι πρέπει νά τὰ θυμόμαστε πάντοτε, διότι ἀνά τὰ γίνονται σ’ ἐμᾶς αἰτία νά συνάψουμε μεγάλη φιλίαν μὲ τὸ Θεό.

Σὲ ἐγκωμιαστικὸς Λόγους σὲ Μάρτυρες (ΕΠΕ, 37) μνημονεῖ συγκεκριμένα σημεῖα ἢ επικαλεῖται γενικὰ τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων τῶν Ἁγίων, διὰ τῶν ἱ. λειψάνων. Μὴ δεῖς ὅτι τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρα βρίσκεται χωρὶς ψυχικὴ ἐνέργεια, ἀλλὰ πρόσεχε ὅτι παραβρίσκεται σ’ αὐτὸ κάποια ἄλλη δύναμη μεγαλύτερη κι ἀπὸ τὴν ψυχή, ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπολογούμενη πρὸς ὅλους ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως μὲ τὰ θαύματα πού ἐπιτελεῖ (εἰς τὸν ἱερομάρτ. Βαβύλαν).

Ἄς γονατίσουμε μπροστὰ στὰ λείψανά τους, ἄς ἀγκαλιάσουμε τίς λειψανοθήκας τους, διότι καὶ αὐτὲς μποροῦν νά ἔχουν μεγάλη δύναμη... (εἰς τὰς μάρτυρας Βερνίκην καὶ Προσδόκην).

Ε. Θά ἔπρεπε νά συγγράψουμε αὐτοτελῶς ὀλόκληρο βιβλίον, ἀν θέλαμε νά παραθέσουμε ἀναλυτικὰ τὴ γνώμη τῶν προειρημένων καὶ ἄλλων Ἁγίων Πατέρων (π.χ. τῶν ἁγίων Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Θεοδώρου Στουδίτου, Ἀνδρέου Κρήτης, Συμεῶν Νέου Θεολόγου, Γρηγορίου Παλαμά, Νικοδήμου Ἀγιορείτου) καὶ τῶν συγγραφέων παλαιότερων καὶ νεότερων ἀγιολογικῶν κειμένων (Βίου Ὁσίων, Μαρτυρολογίων, Γεροντικῶν κ.λπ.).

ΣΤ. Ἀλλὰ καὶ στὰ λειτουργικὰ βιβλία, τὰ καθιερωμένα καὶ τῶν νεότερων ἀσματικῶν Ἀκολουθιῶν, ἀνευρίσκουμε τὴν μνεῖα θαυμάτων, μὲ χαρακτηριστικότερα τὸ εορταζόμενο διὰ κολλύβων θαῦμα τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος (Σάββατο Α’ Ἑβδομάδος Νηστειῶν) καὶ τὰ περιθρύλματα πλεονα θαύματα τῆς Παναγίας μας στὴν Ζωοδόχο Πηγὴ Κωνσταντινουπόλεως (Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου).

Ἀν ἐπεκτεινόταν ἡ ἔρευνά μας καὶ στὸ πλῆθος τῶν προσκυνηματικῶν ὁδηγῶν διαφόρων ἱερῶν τόπων, θά μᾶς προσεπὶρριζε πολλὰς θαυμαστὰς συναξαριακὰς μαρτυρίες.

Συμπερασματικὰ, λοιπὸν, ἀναφέρουμε ὅτι τὰ θαυματολογικὰ βιβλία δὲν συνιστοῦν καινοτομία τῆς εποχῆς μας, ἀλλὰ καθαγιασμένη εὐαγγελικὴ, πατερικὴ, ἐκκλησιαστικὴ ἐνασχόληση, μὲ διττὸ σκοπὸ: ἀφενὸς μὲν τὴν ευγνωμόνα δοξολογία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του, ἀφετέρου δὲ τὴν τροφοδοσία τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ Του.

Μ’ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ κι αὐτὸν τὸ διττὸ σκοπὸ δημοσιεῖονται καὶ τὰ ἐπόμενα νεότερα θαύματα τῶν Ἁγίων μας, ὡς “σημεῖα”-σημάδια τῆς παρουσίας καὶ τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι, ὁ Θεὸς εἶναι πού ἐνεργεῖ καὶ εὐεργετῆ διὰ τῶν Ἁγίων, ἀποκαλύπτει τὴν πανσωστικὴ Του φροντίδα καὶ δύναμη καὶ ἔτσι μᾶς προσκαλεῖ σὲ ἐνθεαστικὸ θαυμασμό, ἀναγεννητικὴ μετάνοια καὶ ἀγιαστικὴ κοινωνία μαζί Του ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Συγκλονιστικὲς περιπτώσεις συγχρόνων θαυμάτων

Ονομάζομαι Στέλιος Νάκος, κάτοικος Ἐπανομῆς Ν. Χαλκιδικῆς, ἰχθυοπώλης. Πέρασα πολλὰ μεγάλα βάσανα στὴ ζωὴ. Στὶς 14.8.1990, ἔπαθα τὴν πρώτη γαστρορραγία μὲ τρομερὴ ἀιμορραγία ἀπὸ τὸ στόμα. Μὲ πήγαν στὸν “Ἅγιο Παῦλο” στὸ Φοῖνικα Θεσσαλονίκης, ἔμεινα δέκα μέρες. Στὶς 24.3.1991 παθαίνω νέα γαστρορραγία, νοσηλεύθηκα στὸ “Ἱπποκράτειο” καὶ μέσα στὸ Νοσοκομεῖο εἶχα ἀκατάσχετη ἀιμορραγία ἀπὸ τὸ στόμα, μὲ ἔβαλαν στὴν Εντατικὴ. Παρακαλοῦσα τὴν Παναγία, νά μὲ κρατήσῃ στὴ ζωὴ, νά μεγαλώσω τὸ ἓνα μου παιδί τότε, τὸ Σταύρο. Ἡ ἀιμορραγία συνεχιζόταν, ὁ αἱματοκρίτης ἐφθασε στὸ 16, μὲ ἀνοίξαν νά βρῶν τὴν ἀρτηρία πού ἀιμορραγοῦσε. Μὲ ἐγχείρησε ὁ κ. Μαυρουδῆς μὲ ἐπιτυχία. Στὸ νοσοκομεῖο ἔμαθα γιὰ τὸν ἅγιο Ραφαήλ.

Ὁ διπλάνος ἀσθενὴς στὸ “Ἱπποκράτειο” εἶχε ἓνα βιβλίον τοῦ ἁγίου Ραφαήλ, τὸ ζήτησα καὶ τὸ διάβασα. Ὅταν συνήλθα, ἡ πρώτη ἐκδρομὴ πού θα κάναμε οἰκογενειακὰ ἦταν στὴ Μυτιλήνη. Τέλη Ἰουλίου 1993. Μόνον γιὰ τὸν Ἅγιο Ραφαήλ θα πηγαίναμε.

Κόψαμε εισιτήριο την Πέμπτη. Τήν Παρασκευή πιάνει τον Σταυράκη πόνος χαμηλά. Ήταν 6-7 χρονών. Φώναζε το παιδί. Το πήγαμε στη Θεσσαλονίκη σε παιδοχειρουργό, διότι ο δικός μας ο κ. Παρίσης παραθέριζε. Μου λέει: Πρέπει να χειρουργηθεί και μετά όπου θέλετε πηγαίνετε. Αν στρίψει ο όρχις, σε μιά ώρα πεθαίνει. Ήταν πρησμένο, κάθε λίγο το ζουλούσε και φώναζε από τον πόνο. -Μά κόψαμε εισιτήρια. -Μήν το διακινδυνεύσετε. Ο κ. Παρίσης μάς λέει στο τηλέφωνο: το πρωί φέρτε τον να τον δώ, εδώ στη Χαλκιδική.

Η γυναίκα μου όλη τη νύχτα σηκωνόταν και τον πρόσεχε. Το πρωί της λέει το παιδί: Είδα μιά νεκροκεφαλή και μου είπε, "είσαι καλά, πήγαινε εκεί στη γωνία, κύτταξε μόνος σου και να δείς, που δέν έχεις πρήξιμο". Είχε σταματήσει ο πόνος. Το ακούω εγώ και λέω: Φεύγουμε γιά τον Άγιο Ραφαήλ. Στην ανάγκη θά καλέσουμε ελικόπτερο, αν το πιάσει πόνος! Ταξιδέψαμε καταγής, στο κατάστρωμα, δέν είχε θέσεις.

Πήγαμε στον Άγιο Ραφαήλ στην κάτω Εκκλησία πρώτα από τη μιά ο τάφος του αγίου Νικολάου, από την άλλη της αγίας Ειρήνης. Η γυναίκα μου βλέπει από τα πλάγια στο μνημείο την κάρα του αγίου Νικολάου και λέει στο παιδί: Σταύρο, να το κεφάλι που είδες! -Όχι, μαμά, εκείνο δέν είχε σαγόνι!

Δέν γνωρίζαμε ακόμη γιά τον Άγιο ότι τον πρίονισαν στο στόμα και της φάνηκε περίεργο. Στο πλοίο διαβάσαμε το μαρτύριό του και καταλάβαμε ότι είχε δει τον ίδιο τον Άγιο Ραφαήλ.

Όταν επιστρέψαμε, πήγαμε στο γιατρό, και διαπίστωσε ότι δέν είχε απολύτως τίποτε. Από τότε τά φάρμακά μας στο σπίτι είναι το λαδάκι και το αγίασμα του Αγίου.

Οι ευεργεσίες του Αγίου Ραφαήλ συνεχίζονται

Έζησα κι άλλα θαύματα από τον Άγιο Ραφαήλ. Το 1993 όλο το χειμώνα είχα πόνο από το γόνατο μέχρι τον αστράγαλο, πόνος μέσα στο κόκκαλο, να μη μέ αφήνει καθόλου. Σκεφτόμουν ότι κάτι κακό είναι, γιά να μέ πονάει συνέχεια. Ένα βραδάκι μου λέει η γυναίκα μου: Πάμε στη μητέρα μου; Ήρθε από τον Άγιο Ραφαήλ. Πήγαμε. Καθόμαστε στο τραπέζι και μου δίνει ένα μπουκαλάκι με αγίασμα. Εκεί που μιλούσαν οι γυναίκες, παίρνω το αγίασμα, σηκώνω το παντελόνι και βάζω στο πόδι μου. Εκείνη την ώρα που το έβαζα, τριών μηνών πόνος που δέν σταμάτησε καμία μέρα, σταμάτησε μαχαίρι!

Το 1995 μου πρήστηκε το γόνατο. Πρήξιμο και πόνος φοβερός. Έρχεται ο γιατρός ο κ. Σατραζάνης, φίλος και συμμαθητής στο Δημοτικό, μέ εξετάζει και μου δίνει ενέσεις. Σέ μιά βδομάδα είχε ξεπρηστεί. Σέ δεκαπέντε μέρες μέ ξαναπιάνει νύχτα στην ιθυσόσκαλα της Θεσσαλονίκης. Σέ μιά ώρα πρήστηκε σαν να ήταν τριπλό το γόνατο. Μέ ανεβάζουν αγκαλιά στο αυτοκίνητό μου για να πάω στο σπίτι μου. Πόνος αφόρητος, να κλαίω σαν μικρό παιδί. Από τις 2-3 η ώρα που μέ ανεβασαν, ξημέρωμα έφθασα στην Επανομή! Κατεβαίνει η γυναίκα μου, μέ έσερνε να μέ ανεβάσει στο σπίτι. Δέν μπορούσα μόνος! Τηλεφωνάει το γιατρό, έρχεται, μέ ξαναβλέπει. Πάρε αυτές τις ενέσεις. Μόλις ξεπρηστεί, θά σε χειρουργήσω μέ λέϊζερ, γιά να σηκωθείς σε δέκα μέρες. Θά άνοιγε δύο σπές να φύγει το υγρό. Έφθασε μεσημέρι. Όπως ήμουν ξαπλωμένος φωνάζω τη γυναίκα μου: Φέρε λάδι από τον Άγιο Ραφαήλ. Το απόγευμα βρισκόμουν στο μαγαζί! Είχε φύγει το πρήξιμο και ο πόνος. Δέν μέ ξαναπόνεσε πια.

Το 1997, το καλοκαίρι, είχα βγάλει κονδυλώματα, κομμάτια κρέατα, πάρα πολλά, φαγούρα και αίμα. Πήγα στο χειρουργό το Σατραζάνη. Μου λέει: Πρέπει να χειρουργηθούν όλα, να τα καντηριάσουμε, να κάνουμε βιοψία και να δούμε... Έβαλα λάδι από τον Άγιο Ραφαήλ, ξαναέβαλα λάδι, την τρίτη μέρα πάλι. Τίποτε. Πηγαίνω στην εικόνα μέ μεγάλη πίστη και του λέω: Εγώ θά βάζω λαδάκι κι εσύ μη μέ γιατρέψεις. Σε μια-δυο βραδιές τρίφτηκαν σαν ζάχαρη και έφυγαν όλα. Ο γιατρός έμεινε έκπληκτος.

Θεραπεία αδενοκαρκινώματος στομάχου

Το Δεκέμβριο του 1997 παρουσίασα αιμορραγία στά κόπρανα. Πήγαμε στο Νοσοκομείο "Άγιος Δημήτριος" Θεσσαλονίκης, και μετά από πολλές γαστροσκοπήσεις και βιοψία μου λένε οι γιατροί: Πρέπει να πας αμέσως στο "Θεαγένειο" να χειρουργηθείς, βλέπουμε κάτι που δέν μάς αρέσει καθόλου. Δέν μου είχαν πεί τότε σε μένα όλη την αλήθεια, την ήξερα μόνο η γυναίκα μου· είχαν βρεί αδενοκαρκίνωμα στο στομάχι. Σύμφωνα μέ τις ιστολογικές εξετάσεις, προέβλεπαν περιθώριο ζωής έξι μήνες, όπως έμαθα πολύ αργότερα.

Τελικά πήγαμε στην Κλινική "Άγιος Λουκάς". Δέν αποχωριζόμουν την εικόνα του αγίου Ραφαήλ από τα χέρια του. Λόγω των εορτών με έδωσαν άδεια γιά 2-3 μέρες, και θά εισαγόμεν πάλι γιά εγχείρηση. Προσπαθήσαμε μέ κάθε τρόπο να βρούμε εισιτήρια να πάμε στον Άγιο Ραφαήλ. Δέν βρίσκαμε τίποτε. Είπαμε να κάνω την εγχείρηση κρατώντας την εικόνα του Αγίου στά χέρια. Χειρουργήθηκα στις 30.12.1997.

Στο δωμάτιο, όπως ήμουν χειρουργημένος και είχα γάζες στην κοιλιά, είδα στον ύπνο μου ότι περνούσε πολύς κόσμος και μέ χαιρετούσε και ότι έβγαζα πάνω από τους επιδέσμούς της κοιλιάς σαν μιά ταινία μέ συνεχόμενες μικρές εικόνες των Αγίων τη μιά δίπλα στην άλλη, τις έκοβα και τις μοίραζα στους ανθρώπους. Μοίρασα εκατοντάδες εικόνες κι έκλαιγα.

Με όλη την ταλαιπωρία ήμουν πολύ αδύνατος, δέν είχα κουράγιο, είχα απελπισθεί. Η σύζυγός μου η Ζωή έκλαιγε συνέχεια. Βλέπει κι εκείνη στον ύπνο της ότι αναρωτιόταν που αλλού να μέ πήγαινε· σε άλλο νοσοκομείο; στο εξωτερικό; Έρχεται ένας Άγιος και της λέει: Ο γιατρός ο επάνω (έδειχνε προς τα πάνω, προς τον ουρανό) είπε ότι είναι καλά, μη στενοχωρείσαι καθόλου.

Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα μάς είπαν ότι ήταν πάρα πολύ καλά. Θαύμα έγινε, όπως είπαν οι γιατροί και ο Καθηγητής Χρήστος Κωνσταντάρας που μέ χειρουργήσε. Και οι γιατροί από τον "Άγιο Δημήτριο", ο κ. Βουσνακίδης μέ άλλους δύο ιατρούς, όταν έμαθαν ύστερα από μήνες από φίλους τους ότι ζω, έλεγαν: Δέν είναι δυνατόν, εδώ πρόκειται γιά θαύμα!

Έζησα μέ 10 αιματοκρίτη

Τήν 1.10.1999 αιμορραγούσα υπερβολικά πάλι από το στομάχι, είχα αιμοπτύσεις. Νοσηλεύθηκα στον "Άγιο Λουκά". Ο κ. Κωνσταντάρας μου έκανε γαστροσκοπήσεις και αξονική τομογραφία. Μου είπε ότι έκλεισαν οι πληγές, βρέθηκαν όλα εντάξει, γύρισα σπίτι μέ 28 αιματοκρίτη. Τήν πρώτη μέρα μπόρεσα και σηκώθηκα, τη δεύτερη μέρα χειρότερα, την παρ' άλλη χειρότερα. Όπως ήμουν ξαπλωμένος, δέν είχα τη δύναμη να γυρίσω από το άλλο πλευρό. Όμως δέν είχα άλλα σημάδια, να καταλάβω ότι ήταν πάλι γαστρορραγία. Η πίεση βρέθηκε καλή.

Το βράδυ βογγούσα και παρακαλούσα: Άγιε Ραφαήλ, θέλω να ρθεις να μέ γιατρέψεις, να ζήσω να μεγαλώσω το παιδί μου. Δέν υπάρχει κανείς να μέ γιατρέψει πιά. Ακουγα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Μέ πήρε λίγο ο ύπνος και είδα, ήρθε ο Άγιος Ραφαήλ, ψηλός, ξερακιανός, κρατώντας στά χέρια του μιά λυωμένη κουβέρτα, κι όπως ήμουν ξαπλωμένος, την έρριξε προς τα πάνω μου. Τήν άρπαξα και τυλίχτηκα αμέσως. Ξύπνησα κι άρχισα να κλαίω.

Το πρωί καλέσαμε ασθενοφόρο. Από την Επανομή μέχρι τη Θεσσαλονίκη προσπαθούσαν να μου βρουν φλέβα γιά μετάγγιση· ήταν αδύνατο. Στον "Άγιο Λουκά" μου άνοιξαν τρύπα στο λαιμό γιά τη μετάγγιση. Πώς ζούσα; Ήρθε ο κ. Κωνσταντάρας και μέ έδειχνε στους εκπαιδευόμενους: Ο κ. Νάκος έζησε μέ 10 αιματοκρίτη! Σώθηκε μέ το που ήρθε ο Άγιος και σταμάτησε η αιμορραγία. Αλλιώς θά πέθαινα.

Στις 28.1.2000, μέρα Παρασκευή, πονούσαν τρία δόντια, τα είχα σφραγίσει πριν ένα μήνα. Η οδοντίατρος γέννησε, δέν ήταν στο ιατρείο. Από το τηλέφωνο μου έδωσε αντιβίωση και παυσίπονα. Είχα αφόρητους πόνους. Τη νύχτα σηκώνομαι και μ' ένα ψαλίδι

βγάζω το ένα σφράγισμα, βγάζω το άλλο, οι πόνοι συνέχισαν. Πηγαίνω στην εικόνα του Αγίου, ρίχνω λαδάκι στις οπές και σταμάτησε ο πόνος κατευθείαν.

Θεραπεία νέου αδενοκαρκινώματος

Τόν Ιούλιο του 2001 παρουσίασα νέα επιπολική γαστρορραγία. Πήγα πάλι στην Κλινική “Άγιος Λουκάς” από τις 22 ως τις 26 του μήνα. Μου έκαναν εξετάσεις, αξονική τομογραφία, γαστροσκόπηση και βιοψία, οι οποίες έδειξαν υποτροπή της παλιάς αρρώστιας.

Η έκθεση ιστολογικής εξέτασης του Εργαστηρίου “Ιστοδιερευνητικής” (Τσιμισκή 93, Θεσσαλονίκη) γράφει: «Είδος παρασκευασματος: Τεμαχία από την αναστομωση (ανωτερη γαστρεκτομη προ 4ετίας). Ιστορικό: Στον ίδιο ασθενη στις 31.12.1997 και σε ιστολογικη εξεταση παρασκευασματος ανωτερης γαστρεκτομης ειχε τεθει η διαγνωση του “αδενοκαρκινωματος του στομαχου με χαμηλη διαφοροποιηση, μικτου τυπου κατα Lauren με διηθηση σε βαθος ολοκληρου του τοιχωματος, χωρις προσβολη των λεμφαδενων” Μακροσκοπικη περιγραφη: Πεντε μικρα, λευκωπα, μαλακα τεμαχια, διαμετρου 3-4χιλ.... Συμπερασμα: Αδενοκαρκινωμα του στομαχου, με χαμηλη διαφοροποιηση, το οποιο δεν μπορεί να ταξινομηθει κατα Lauren στο αποστελομενο υλικο». Πήγα πάλι στην Κλινική στις 29 Ιουλίου και στις 30 με χειρούργησε ο ίδιος καθηγητής, ο κ. Κωνσταντάρας.

Αυτές τις ημέρες η γυναίκα μου επικοινωνήσε με αγωνία με το Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Γρίβα της Γουμένισσας, που γνωρίζομαστε και είχαμε βαπτίσει το δεύτερο παιδί μας το Ραφαήλ. Παρακάλεσε να κάνουν προσευχές και παρακλήσεις για μένα. Παρακάλεσαν και την κ. Μαρία Τσολάκη, από τα βασικά πρόσωπα που υπηρέτησαν την εύρεση των λειψάνων των Αγίων στη Λέσβο. Η κ. Μαρία είχε δει ξημερώματα στις 23 Ιουλίου τον άγιο Ραφαήλ και μου έδινε σε κύπελο νά πώ ένα παχύρρευστο γυρό σαν γαλάκτωμα. “Νά κάνεις ό,τι σου πούν οι γιατροί, ο Κύριος τους έχει ορίσει νά βοηθούν τον κόσμο. Μήν αρνείσαι. Και στους γιατρούς θά πας και εγχείρηση θά κάνεις”. Εγώ δέν ήθελα νά μλώ σε νέα ταλαιπωρία, έλεγα ότι ο Άγιος θα με σώσει, όπως τόσες φορές.

Στις 30 Ιουλίου ξημερώματα είδε την Παναγία με τον άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη χωρίς να της μιλούν, και τον άγιο Απόστολο Ανδρέα που της είπε νά ανάψει τρία κεριά να παρακαλέσει τους τρεις Αγίους που τόσο αγαπάμε όλη η οικογένεια, γιά νά παραβρεθούν στην εγχείρηση, κι ένα κεριό στο όνομά του, ώστε νά προσευχηθεί ο ίδιος στον Κύριο. Κι όταν θά συνέλθω, νά πάω νά προσκυνήσω και νά τον ευχαριστήσω στο Εκκλησάκι του. Τηλεφώνησαν στη γυναίκα μου, την ώρα που με εγχείριζαν, και πήρε πολύ κουράγιο.

Βγαίνοντας ο γιατρός από την εγχείρηση είπε τρεις φορές με απορία στην γυναίκα μου: «Τόν άνοιξα τελείως! Δέν βρήκα τίποτε!» Δέν βρέθηκε ο καρκίνος. Είχε εξαφανιστεί!

Τη δεύτερη μέρα μετά την εγχείρηση, το βράδυ, ενώ είχε λήξει από πολλή ώρα το επισκεπτήριο, είχε φύγει η γυναίκα μου και βρισκόμουν μόνος μου, βλέπω μπροστά μου έναν άνδρα μετρίου αναστήματος με γένη, να με κυτάζει κατάματα. Με φώναξε με το όνομά μου, με πλησίασε και μου είπε: “Εσύ δέν με ξέρεις, εγώ σε ξέρω! Περνούσα από εδώ και ήρθα νά σε δώ. Μέ έστειλε ο Σεβασμιώτατος. Όλα τα είδα, όλα τα άκουσα. Μεγάλο θαύμα!”. Μέ χαίρετισε κι έφυγε αθόρυβα. Την άλλη μέρα ρωτήσαμε το Δεσπότη, ρωτήσαμε στο Μοναστήρι, δέν είχαν στείλει κανέναν. Συζητώντας το περιστατικό με τους δικούς μου, κατάλαβα ότι πρέπει νά ήταν κάποιος Άγιος, μάλλον ο Διάκονος Άγιος Νικόλαος.

Πρίν το εξιτήριο στις 8 Αυγούστου, μου λέει ο Καθηγητής: “Μη φοβάσαι, πήγαινε νά μεγαλώσεις τα παιδάκια σου, δέν έχεις τίποτε!”

Θεραπεία θρομβωτικής μικροαγγειοπάθειας

Ονομάζομαι Ιωάννης Μινοβγίδης, κατάγομαι από τό Πολύκαστρο Ν. Κιλκίς, αλλά μένω στη Θεσσαλονίκη (Καμηλίας 19). Είμαι πατέρας τριών αγοριών. Τό 1994 μου παρουσιάστηκε μία σπάνια αρρώστια του αίματος, θρομβωτική μικροαγγειοπάθεια λέγεται. Μέ πήγαν στο Νοσοκομείο Λοιμωδών, μήπως ήταν ηπατίτιδα, αλλά μέ έστειλαν τό απόγευμα στο ΑΧΕΠΑ, επειδή δέν διαπιστώθηκε λοιμώδης νόσος. Η κ. Αγγελούδη διαπίστωσε τήν αρρώστια μετά από εξετάσεις και ιατρικό συμβούλιο. Τήν άλλη μέρα τό μεσημέρι οι γιατροί έβγαλαν τή σύζυγό μου, επειδή είχε φύγει τό βράδυ, γιατί δέν φαναζόταν τήν σοβαρότητα τής καταστάσεώς μου. Τής είπαν ξεκάθαρα ότι τελείωσα, μόνο μέ θαύμα θά σωζόμουν. Έπρεπε νά βρίσκεται συνεχώς κοντά μου γιά τό μοιραίο. Είχα μελανιάσει, ο αιματοκρίτης είχε κατέβει στο 8. Πήγαινα γιά πνευμονικό οίδημα.

Η κουνιάδα μου με τή σύζυγό μου παρακαλούσαν με θερμή τόν άγιο Ραφαήλ και μου έβαλαν στο προσκέφαλό μου τήν εικόνα και τό βιβλίο του Αγίου. Παρακαλούσαν νά λυπηθεί τά παιδιά μας και υποσχέθηκαν ότι θά μέ πήγαιναν στη Χάρη του. Τό βράδυ, εκεί πού παρακαλούσε, από τήν κούραση έγειρε η γυναίκα μου λίγο τό κεφάλι της και βλέπει σαν όραμα νά πέφτει από ψηλά ένα χαρτί στο κρεβάτι μου απ' τά δεξιά, και σ' αυτό διέκρινε τίσ μορφές τών τριών Αγίων. Τήν άλλη μέρα έκανα πλασμοκάθαρση με μεγάλη ποσότητα πλάσματος, λόγω τής μόλυνσης. Μετά τήν πλασμοκάθαρση, μέ πήγαν στην Εντατική, και πουούσα πολύ στά γόνατα και στά πόδια. Δέν μπορούσα νά ανακουφισθώ. Οι γιατροί είπαν νά μου βάλουν πάγο, αλλά καμιά ανακούφιση.

Η σύζυγός μου με σταύρωσε με πίστη από τό λαδάκι τών Αγίων, πού τό έφερε η κουνιάδα μου από τό Μοναστήρι των Αγίων στη Γρίβα, και μου έδωσε νά πλώ. Σέ μία ώρα σταμάτησαν οι πόνοι και κοιμήθηκα ήσυχα, ενώ είχα μέρες νά κοιμηθώ. Οι γιατροί απόρησαν και ανακουφίστηκαν κι εκείνοι, όταν τό έμαθαν, και -νά είναι καλά- μου συμπαραστάθηκαν πολύ. Από τήν άλλη μέρα άρχισε η βελτίωση. Οι γιατροί είπαν ότι, άν δέν παρουσιασθεί τίποτε στά πέντε χρόνια, ο κίνδυνος θά εξαλειφθεί τελείως. Δόξα τώ Θεώ, από τότε δέν με ενόχλησε τίποτε, ούτε ξαναπόνεσα. Ευχαριστώ τούς αγίους Ραφαήλ, Νικόλαο και Ειρήνη, πού με έσωσαν. Ήμουν πιστός, αλλά, τώρα πού ήρθαν οι Άγιοι, πιστεύω ολόθερμα.

Μιά “νεκράνάσταση”

Στις 21-6-1995 η 46χρονη Κατερίνα Νικηφ. Τσοτοπούλου-Τριανταφύλλου, κάτοικος Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης, μετά από φοβερό αυτοκινητιστικό δυστύχημα, μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο “Παπανικολάου” με βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση: τό μεταπιαίο οστόν είχε θρυμματισθεί, μήνιγγες, αίματα, χόματα ήταν αναμειγμένα στο μέτωπο. Μετά από πέντε ώρες χειρουργείο, τήν οδήγησαν στην Εντατική Μονάδα. Εξ αντικειμένου, οι ιατροί δέν έδιναν καμιά ελπίδα νά ζήσει, ούτε μία στο εκατομμύριο, και έλεγαν ότι, άν ζούσε, θά ήταν “φυτό”. Οι δικοί της, με αγωνία γιά τήν κατάστασή της, αλλά και βαθειά πίστη, όλο τό βράδυ παρακαλούσαν τόν άγιο Ραφαήλ.

Τήν επομένη πληροφορήθηκαν ότι θά γινόταν αγρυπνία στο Ιερό Ησυχαστήριο Τιμίου Προδρόμου στην Μεταμόρφωση Χαλκιδικής όπου μετέβησαν και συμμετείχαν και έδωσαν τό όνομά της γιά νά μνημονευθεί στην Προσκομιδή. Έφυγαν με ανάλαφρη τήν ψυχή, γεμάτη ελπίδα στο Θεό, έστω κι άν ιατρικός η κατάσταση τής ασθενούς ήταν απελπιστική.

Τήν άλλη μέρα απόγευμα, οι ιατρικές πληροφορίες πάλι αποκαρδιωτικές. Κάποιος ιατρός τούς είπε ότι ήταν τόσο σοβαρή η κρανιοεγκεφαλική κάκωση, πού δέν άφηνε καμιά ελπίδα, παρά μόνο άν θά ήταν δυνατόν νά γίνει “μεταμόσχευση” κεφαλής! Η μητέρα της, όταν τής επέτρεψαν μετά από μέρες νά εισέλθει γιά λίγο στην Εντατική, δέν κατόρθωνε νά αναγνωρίσει ποιά ήταν η κόρη της, παρά μόνο όταν τής τήν έδειξε μία νοσοκόμας!

Τήν Κυριακή 25 Ιουνίου ανέβηκαν πρωί στο Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Γρίβα της Γουμένισσας. Λειτουργούσε ο Σεβ. Μητροπολίτης Γουμένισσης κ. Δημήτριος, και τούς είπα νά μήν απελπίζονται, αλλά νά παρακαλούν τόν Άγιο, κι εκείνος θά κάνει τό

θαύμα του, όπως τόσα ανέλπιστα θαύματα μέχρι τότε. Γονατιστοί με δάκρυα προσευχήθηκαν στην Παράκληση που ζήτησαν να τελεσθεί, μετά τη θ. Λειτουργία. Πήραν λαδάκι και αγιασμό. Κατέβηκαν έπειτα στην Ιερά Μονή της Παναγίας στη Γουμένισσα και δειήθηκαν με πόνο ψυχής ενώπιον της θαυματουργού εικόνας της να γίνει το θαύμα στον άνθρωπό τους.

Καθημερινά τελούσαν Παράκληση του Αγίου Ραφαήλ και άλλων Αγίων οι ίδιοι στη Θεσσαλονίκη. Στις καθ' ημέραν θείες Λειτουργίες και τις ιερές Παρακλήσεις στο Μοναστήρι γινόταν συνεχής μνημόνευση του ονόματος της ασθενούς.

Στις 2 και 9 Ιουλίου, Κυριακές επίσης, από τα χαράματα, ανέβηκαν οι συγγενείς πάλι στην Ιερά Μονή, λειτουργήθηκαν, έδωσαν πρόσφορο με το όνομα της ασθενούς, προσευχήθηκαν με επίμονη βαθειά πίστη και ελπίδα, γονατιστοί και με δάκρυα, στην Παράκληση μετά τη θεία Λειτουργία.

Στις 9 Ιουλίου συνέπεσε να είναι κι ένα λεωφορείο προσκυνητών από Κοζάνη, που κι εκείνοι παρακλήθηκαν να προσευχηθούν εκτενώς, συμπάλλοντες στην Παράκληση τό "Κύριε ελέησον".

Τήν επομένη, μετά από 18 μέρες στην Εντατική, η ασθενής ανένηψε! Τό θαύμα είχε γίνει. Τά εξ αντικειμένου αρνητικά επιστημονικά προγνωστικά ανετράπησαν! Μάλιστα, μολονότι τις τελευταίες μέρες ήταν πιθανόν να προσβληθεί από μηνιγγίτιδα και να υποστεί εγκεφαλικό, τελικά η Χάρη του Θεού απέτρεψε κι αυτόν τόν κίνδυνο. Τή μετέφεραν στη Νευροχειρουργική Κλινική, από όπου πήρε εξιτήριο. Όταν ανέλαβε κάπως, ανέβηκαν οικογενειακώς στο Μοναστήρι και έκαναν θ. Λειτουργία.

Επανεισήχθη στο Νοσοκομείο, για πλαστική εγχείρηση προσθετική του μετωπιαίου οστού στις 20 Σεπτεμβρίου, και άλλη μιά φορά στις 10 Οκτωβρίου για νέα επέμβαση στον οφθαλμό και τη σιαγόνα. Όλες οι εγχειρήσεις στέφθηκαν από επιτυχία. Μετά από πρόσφατη εξέταση, ο Καθηγητής κ. Φυλακτάκης βεβαίωσε ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, παρ' όλη εκείνη την επιθανάτια περιπέτεια.

Μέσα στον Αύγουστο, η ιαθείσα είχε δει ένα βράδυ στον ύπνο της ότι κάποιος κτύπησε τη θύρα της εισόδου και ανοίγοντας είδε τόν άγιο Ραφαήλ. Τόν προσκάλεσε να εισέλθει στο σπίτι της να τήν βοηθήσει, αλλ' ο Άγιος τής είπε: Δέν έχεις πιά ανάγκη, δέν κινδυνεύεις. Ξύπνησε περιχαρής για τήν προστασία του Αγίου.

Και ο σύζυγός της είχε αξιωθεί να δει τόν Άγιο μιά φορά σέ ενύπνιο μέσα στο σπίτι τους ολοζώντανα, τόν πρώτο ακόμη καιρό. Στην αρχή δέν κατάλαβε ποιός ήταν και φοβήθηκε με τόν απρόσμενο επισκέπτη. Ο Άγιος τόν ευλόγησε λέγοντάς του να μή φοβάται, γιατί ήρθε για καλό τους.

Όλη η οικογένεια ομολογεί τό μεγάλο θαύμα που έκανε στην Κατερίνα ο άγιος Ραφαήλ. Εκκλησιάζονται συχνά στο Μοναστήρι για να εκφράσουν τή βαθειά ευγνωμοσύνη τους στο θαυματουργό Άγιο του Θεού.

Μερικές φορές συνέπεσε να παρευρίσκεται προσκυνητής και ο τροχονόμος κ. Δημήτριος Τσακίρης του Τμήματος Τροχαίων Ατυχημάτων Θεσσαλονίκης με τήν οικογένειά του. Ήταν ο τροχονόμος που πρώτος είχε σπεύσει με περιπολικό και τήν είχε αντικρίσει αιμόφυρτη. Βλέποντας τότε τήν κατάστασή της, δέν πίστευε πώς θά μπορούσε να σωθεί, και όμως με βαθειά πίστη τή σταύρωσε με λαδάκι του αγίου Ραφαήλ που φρόντιζε και είχε πάντοτε μαζί του στο αυτοκίνητο και επικαλέστηκε τήν υπέρ αυτής πρεσβεία του Αγίου.

Είναι αληθές ότι και στην παρούσα περίπτωση συνέβη μιά "νεκρανάσταση". Τό είπε ξεκάθαρα σέ γνωστό μας χειρούργο συνάδελφός του και φίλος από τήν Εντατική εκείνου του Νοσοκομείου: Θυμάσαι εκείνα τά τρία "πτώματα"; Τό ένα αναστήθηκε!

Ένας νέος εγκεφαλικά νεκρός ανέζησε

Τη Λαμπροτρίτη 17-4-2001 τιμήθηκε με την επιβεβλημένη λαμπρότητα στην Ιερά Μονή Αγίου Ραφαήλ Γρίβας η μνήμη των νεοφανών αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης. Στη γιορτή προσήλθαν ο μαθητής Λυκείου Απόστολος Ιω. Γκαζέπης από την Τερπή Νιγρίτας Ν. Σερρών με τη μητέρα του Ευσταθία και άλλους συγχωριανούς, και διηγήθηκε ενώπιον του Μητροπολίτου, των στρατιωτικών Αρχών, του Καθηγουμένου της Μονής και προσκυνητών το συγκλονιστικό προσωπικό θαύμα διασώσεως από δυστύχημα. Ιατρικός ήταν αδύνατη και η παραμικρή περίπτωση ανανήσεως λόγω του εγκεφαλικού θανάτου που επήλθε μετά από βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση. Συγγενείς άλλων ασθενών έκαναν προσπάθεια να πείσουν τους γονείς για τη δωρεά οργάνων του! Όμως, η βαθειά πίστη της μητέρας που παρακαλούσε νυχθημερόν επί οκταήμερο τους νεοφανείς Αγίους έξω από την Εντατική συνέβαλε στην ανάνηψη και αποθεραπεία του υιού της, ο οποίος αξιώθηκε να δει και τους Αγίους. Τη συγκλονιστική διήγηση μαγνητοφώνησε ο διευθυντής του "Ράδιο-Επιλογές" Πολυκάστρου και τη μετέδωσε από τον τοπικό ραδιοσταθμό.

Στην ενυπόγραφο καταγραφή του φοβερού συμβάντος η κ. Ευσταθία Γκαζέπη, μητέρα του Αποστόλου, διηγείται τις τραγικές μέρες ως την ανάνηψη του γιού της. Ανήμερα της Ζωοδόχου Πηγής και της Αγίας Ειρήνης (5-5-2000) ο 17χρονος Απόστολος συγκρούστηκε με τό μηχανάκι του με ένα αυτοκίνητο. Από το Ε.Σ.Υ. Νιγρίτας τόν διεκόμισαν επειγόντως στο Νοσοκομείο Σερρών. Αλλόφρων η μητέρα έσπευσε στο Νοσοκομείο και τον βρίσκει πάνω στο φορείο καθώς τον μετέφεραν για τόν αξονικό τομογράφο. Δέν επέτρεψαν στη μητέρα να παρευρίσκεται, μόνο στον κουνιάδο της, στον οποίο μάλιστα είπαν ότι όλα ήταν κατεστραμμένα σάν να είχε πέσει βόμβα στον εγκέφαλό του (!), ήταν εγκεφαλικά νεκρός. Στόν πατέρα του παιδιού τόνισαν ότι, αν κατόρθωναν να σταθεροποιήσουν τήν πίεση του εγκεφάλου χωρίς επιπλοκή, υπήρχε μιά ελπίδα ανάνηψης. Τόν είχαν διασωληνωμένο, σε καταστολή. Τά πρώτα τρία εικοσιτετράωρα πολύ κρίσιμα.

Η μητέρα ξημερώθηκε προσευχόμενη στο Χριστό, τήν Παναγία, τους Αγίους. Το πρωί ζήτησε και της έφεραν στο Νοσοκομείο βιβλία θαυμάτων του αγίου Ραφαήλ κι άρχισε να διαβάζει και να παρακαλεί συνέχεια μέρα νύχτα εκ περιτροπής μαζί με όσες συγγενείς και γειτόνισες συμπαραστέκονταν. Στά ελάχιστα λεπτά που εισερχόταν στην Μ.Ε.Θ. σταύρωνε τό γιό της με λαδάκια από προσκυνήματα διαφόρων Αγίων.

Τόν ασθενή παρακολουθούσε ο νευροχειρουργός κ. Βόγας, τόν οποίο μετακαλούσε η οικογένεια, καθώς τό Νοσοκομείο δέν είχε δικό του νευροχειρουργό. Στό τρίτο εικοσιτετράωρο, η εγκεφαλική πίεση ανέβηκε, ο εγκέφαλος αιμορραγούσε, τό παιδί χανόταν. Στην απελπισία τους θέλησαν να φέρουν κι άλλο γιατρό, παρ' ότι ο νευροχειρουργός τους διαβεβαίωσε ότι δέν ήταν ζήτημα ιατρικής φροντίδος, αλλά επιδείνωσης της καταστάσεως. Κάλεσαν τόν κ. Νικόλαο Μπασκίνη από τήν Θεσσαλονίκη.

Και ο νέος γιατρός επιβεβαίωσε τήν κρίσιμη κατάσταση με τά αιματώματα, ιδίως στο πίσω μέρος του εγκεφάλου, με αμφίβολη τήν ανάνηψη. Υπήρχε μιά μηδαμινή ελπίδα να κάνουν χειρουργική επέμβαση. Οι γονείς συγκατατέθηκαν περισσότερα τραύματα από όσα έδειχνε η τομογραφία, ο εγκέφαλος ήταν πρησμένος, άφησαν ανοιχτό τό κρανίο και περίμεναν τήν εξέλιξη. Τό παιδί συνέχισε να βρίσκεται σε κόμα, με μηδανική πρόβλεψη σωτηρίας για τόσο σοβαρή κατάσταση. Όταν έφυγαν οι νευροχειρουργοί, οι άλλοι γιατροί τους κάλεσαν να τους πούν ότι τό παιδί ήταν εγκεφαλικά νεκρό.

Παρασκευή βράδυ, 7 μέρες από τό δυστύχημα, τά τεστ εγκεφαλικού θανάτου ήταν θετικά. Η εφημερεύουσα γιατρός τους είπε να πάρουν κουράγιο, τουλάχιστον είχαν άλλο ένα παιδί, δυστυχώς ο Απόστολος έσβηνε, μόνο η καρδιά του κτυπούσε! Η μάνα του παιδιού με αβάσταχο πόνο παρακαλούσε τόν Κύριο να αναστήσει τό παιδί της, όπως ανέστησε τό Λάζαρο. Ένωσε μέσα της μιά φωνή, μιά πληροφορία εσωτερική, να μην απελίζεται, όσο ανάπνεε ο Απόστολος.

Όλο αυτό τό διάστημα μέρα νύχτα οι γονείς, οι συγγενείς, οι συμμαθητές, οι γνωστοί προσεύχονταν για τόν Απόστολο. Επικοινωνήσαν με τό Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στην Μυτιλήνη και με τό Μοναστήρι μας στη Γρίβα και παρακάλεσαν να

μνημονεύεται το όνομα του παιδιού. Τήν Τρίτη, που είχε μεσολαβήσει, η μητέρα πήγε στο Ναό της Παναγίτσας στις Σέρρες, όπου ψάλλεται παράκληση στους νεοφανείς Αγίους. Ο Ιερέας της έδωσε βιβλίο με θαύματα της αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας, διάβασε για την ανάνηψη ενός βαρύτερα τραυματισμένου και πήρε κουράγιο.

Το Σάββατο (13-5-2000), καθώς περίμενε για την ενημέρωση, ένωσε νέα εσωτερική πληροφορία να κάνει κουράγιο, και το παιδί της θά γιαιτρευόταν. Πράγματι, από κείνη τη μέρα άρχισαν κάποια σχετικά ευνοϊκά σημεία: 7 τέστ εγκεφαλικού θανάτου θετικά, 2 αρνητικά! Το μεσημέρι βελτιώθηκε περισσότερο η κατάσταση, τα μισά τέστ θετικά τα μισά αρνητικά!

Σημαδιακά ενύπνια στενών συγγενικών προσώπων αναπτέρωναν τις ελπίδες τους για ουσιαστική βοήθεια της Παναγίας και των νεοφανών Αγίων. Η αδελφή της είδε τους τρεις Αγίους να της παριστέκονται στο διάδρομο έξω από την Εντατική και να της κάνουν ένεση με μία σύριγγα στη σπονδυλική στήλη, λέγοντας: Πήγαμε μέσα στον Απόστολο, τώρα αυτή χρειάζεται δύναμη. Και ο μικρός της γιός ο Ηλίας είδε τον αδελφό του να του λέει: Πάμε να ανάψουμε τα καντηλάκια στο Εκκλησάκι της Ζωοδόχου Πηγής. Πράγματι το είπε στη γιαγιά του, πήραν λάδι και πήγαν και τα άναψαν παρακαλώντας για τη ζωή του Απόστολου.

Ο εγκεφαλικά νεκρός, ανέλπιστα για τα ιατρικά δεδομένα, άρχισε να συνέρχεται! Τά τέστ εγκεφαλικού θανάτου ήταν αρνητικά πλέον. Σημερώματα εκείνης της μέρας μία άλλη θεία του είδε στον ύπνο της πως της τηλεφωνούσε μία άγνωστη γυναίκα για να της πει ότι ο Απόστολος ξύπνησε. Ποιά είσαι εσύ, τη ρώτησε. "Είμαι η αγία Γλυκερία" αποκρίθηκε. Η Αγία γιορτάζει στις 13 Μαΐου!

Στό ενημερωτικό ιατρικό σημείωμα ο νευροχειρουργός κ. Ευάγγελος Βόγας αναφέρει τα εξής:

«... Από το ιστορικό που πήρα από τους εφημερεύοντες συναδέλφους, ο ασθενής κατά την άφιξη του στα Εξωτερικά Ιατρεία βρισκόταν σε συγχυτικοδιεγερτική κατάσταση, αλλά είχε επαφή με το περιβάλλον, χωρίς να παρουσιάζει εστιακή νευρολογική σημειολογία. Κατά τη διάρκεια της εξέτασής του στον αξονικό τομογράφο, χρειάστηκε να διασωληνωθεί, γιατί περιέπεσε σε κωματώδη κατάσταση. Στην αξονική τομογραφία εγκεφάλου, βρέθηκαν τα εξής: κάταγμα ινιακού οστού αριστερά με υποκείμενη θλάση στο αριστερό ημισφαίριο της παρεγκεφαλίδας, εκτεταμένες αιμορραγικές θλάσεις στον δεξιό μετωπιαίο λοβό και σύστοιχο λεπτό υποσκληρίδιο αιμάτωμα, παρεκτόπιση της μέσης γραμμής προς τα αριστερά και οι δεξαμενές της βάσης του εγκεφάλου ήταν κλειστές.

Αποφασίζεται να αντιμετωπισθεί συντηρητικά και μεταφέρεται στην Μ.Ε.Θ. Τοποθετείται καθετήρας μέτρησης ενδοκράνιας πίεσης, και από την τρύπα που διανοίγεται στην σκληρά μήνιγγα για να τοποθετηθεί ο καθετήρας ενδοπαραεγκευματικά, εξέρχεται ποσότητα του υποσκληριδίου αιματώματος. Η πρώτη μέτρηση ενδοκράνιας πίεσης είναι 42 mm Hg. Χορηγούνται υψηλές δόσεις πεντοθαλής για πρόκληση βαρβιτουρικού κόματος και η ΕΠ κρατείται σε φυσιολογικά επίπεδα με ταυτόχρονη χορήγηση μαννιτόλης. Στις 7.5.2000 παρουσιάζει πολυουρία (24 lit/24ωρο - βλάβη υποθαλάμου;), αλλά η ΕΠ ελέγχεται και οι κόρες είναι ισομεγέθεις και αντιδρώσες στο φως.

Τις απογευματινές ώρες της 8.5.2000, παρουσιάζει αύξηση της ΕΠ, η οποία πολύ δύσκολα ελέγχεται και η δεξιά κόρη δεν αντιδρά στα φωτεινά ερεθίσματα. Γίνεται επείγοντως νέα αξονική τομογραφία, στην οποία υπάρχουν τα εξής ευρήματα: πολλαπλές αιμορραγικές θλάσεις στο δεξιό μετωπιαίο λοβό και σύστοιχο υποσκληρίδιο αιμάτωμα, αιμορραγικές θλάσεις στον πόλο του δεξιού κροταφικού λοβού και σύστοιχο υποσκληρίδιο αιμάτωμα, παρεκτόπιση της μέσης γραμμής προς τα αριστερά και οι δεξαμενές της βάσης του εγκεφάλου κλειστές.

Στις 9.5.2000 η δεξιά κόρη ανοίγει (μυδρίαση δεξιά) και η ΕΠ ανέρχεται στα 35 mm Hg. Μεταφέρεται στο χειρουργείο, όπου γίνεται κρανιοτομία και μερική αφαίρεση του τεθλασμένου δεξιού μετωπιαίου λοβού. Στο τέλος της επέμβασης ο εγκέφαλος σφύζει, η σκληρά μήνιγγα αφήνεται ανοιχτή, ενώ οι κόρες είναι σε μυδρίαση χωρίς αντίδραση στα φωτεινά ερεθίσματα...

Στις 12.5.2000 γίνονται οι δοκιμασίες εγκεφαλικού θανάτου και είναι όλες θετικές. Στις 13.5.2000 η μυδρίαση των κορών υποχωρεί και παρουσιάζουν αντίδραση στο φως. Σταδιακά μέχρι 16.5.2000 ο ασθενής παρουσιάζει δικές του αναπνοές, αντιδρά στις βρογχοαναρροφήσεις, παρουσιάζει μασητικές κινήσεις και προσπαθεί να ανοίξει τα μάτια του. 18.5.2000: έχει επαφή με το περιβάλλον, εκτελεί εντολές, κινεί και τα τέσσερα άκρα».

Όταν συνήλθε τελείως, παρουσίαζε μόνο ένα πρόβλημα στο αριστερό χέρι, λόγω του πολλαπλού τραυματισμού και των επεμβάσεων κατά τη διάρκεια θεραπείας στη Μ.Ε.Θ. Δεν μπορούσε να ανοίξει τα δάκτυλά του και είχε υπαισθησία. Επισκέφθηκαν αρκετούς γιατρούς. Ο νευρολόγος κ. Ηλίας Τσορλίνης (Εργαστήριο Κλινικής Νευροφυσιολογίας) συμπέρανε: «διάχυτη εκφύλιση του ωλενίου νεύρου ΑΡ στο αντιβράχιο, κάτω από το ύψος της έκφυσης του κλάδου για τον ωλένιο καρπύρα του καρπού, χωρίς να υπάρχει το εστιακό block αγωγιμότητας».

Ένα βράδυ ο ίδιος ο Απόστολος είδε τον διάκονο άγιο Νικόλαο να λέει απευθυνόμενος στον πατέρα του: — "Πήγατε σε τόσους γιατρούς σε μένα γιατί δεν ήρθατε;" — "Πώς θά το κάνεις εσύ καλά;" ρώτησε ο πατέρας — "Ξέρεις εσύ!" απάντησε ο Άγιος. Σέ δεύτερο ενύπνιο του ο Απόστολος είδε πως βρέθηκε ο ίδιος σ' ένα εκκλησάκι και στο τέμπλο ήταν η κεφαλή του αγίου Ραφαήλ. Ο ίδιος δίσταζε να πλησιάσει. Τότε εμφανίστηκε ολόκληρος ο Άγιος, του είπε πόσες φορές είχε εκκλησιαστεί τον τελευταίο καιρό, έπειτα του έπιασε το χέρι λέγοντας μία προσευχή, και με το άγγιγμα αυτό το χέρι πήρε μία λάμψη. Σε λίγο καιρό αποκαταστάθηκε τελείως!

Θεραπεία καρκίνου των οστών

Τό Φεβρουάριο τού 1996 ο 13χρονος Γεώργιος, υιός τού Δημητρίου και της Ζωγράφας Γιατρά (Στ. Ελμάζη 7, Αμπελόκηποι Θεσσαλονίκης) εισήχθη στο Ορθοπαιδικό τμήμα τού Ιπποκρατείου Θεσσαλονίκης. Η μαγνητική τομογραφία έδειξε όγκο περίπου 2 κιλών στο δεξιό ισχίο, ατροφία οστού και κάταγμα! Έγιναν αλλεπάλληλες συσκέψεις, διότι ήταν σπανιότατος τόσο μεγάλος όγκος. Μέ τή βιοψία αρχικώς διέγνωσαν "πνέτ πυέλου". Στις 11 Μαρτίου εισήχθη στο Ογκολογικό τμήμα για χημειοθεραπεία, τής οποίας τήν πορεία παρακολουθούσαν και δύο Ιταλοί και τρεις Άγγλοι γιατροί.

Ο πατέρας μεγάλωσε ορφανός και πολλά χρόνια δεν είχε σχέση με τήν Εκκλησία. Από τής πρώτες όμως μέρες πού αρρώστησε ο γιός του ανέβαινε στην Μονή του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα. Ζητούσε να μάθει όλο και περισσότερα για τούς Αγίους για να δυναμώσει τήν πίστη του, πήρε λαδάκι από τό καντήλι και καθημερινά σταύρωναν τό παιδί. Διάβαζαν τά βιβλία τού Αγίου, έκαναν συνεχώς προσευχή, όπως και στη Μονή μνημόνευαν τό όνομα τού παιδιού σέ κάθε θ. Λειτουργία.

Πρίν λοιπόν εισαχθεί τό παιδί στο Ογκολογικό τμήμα, είδε αποβραδής στον ύπνο του τόν άγιο Ραφαήλ να του δείχνει τά δωμάτια με τά άρρωστα παιδιά, και τό δικό τους δωμάτιο το Νο 12. Μ' αυτήν τήν προειδοποίηση, προετοίμαζε ψυχολογικά τό γιό του για τό θέμα τών νοσηλευόμενων παιδιών, καθώς μεταφερόταν στο Παιδοογκολογικό. Τού έγιναν 20 χημειοθεραπείες (Μάρτιος '96 -Ιούνιος '97). Ωστόσο, μετά τήν ολοκλήρωσή τους δεν ήταν σίγουρο άν θά τόν εγγείριζαν για αφαίρεση τού όγκου.

Η μητέρα παρακαλούσε συνεχώς να βρεθεί τρόπος να χειρουργηθεί. Διαβάζοντας αποκοιμήθηκε. Βλέπει τόν άγιο Ραφαήλ ολοζώντανο μπροστά της να τήν καθησυχάζει και τής λέει: Ο Γιώργος θά κάνει εγχείρηση. Τό Μάρτιο τού 1997 πήγε δύο μέρες για εξετάσεις στην Αγγλία. Τόν Ιούνιο τού 1997 εισήχθη στο Royal National Orthopedic στο Miltsex Stanmore. Η μητέρα καθημερινά

τόν άλειψε μέ λαδάκι τού Αγίου, μητέρα και γιός προσεύχονταν συνεχώς.

Και ο πατέρας δέν έπανε νά προσεύχεται. Ένα βράδυ βλέπει πώς ανέβαινε στό Γολγοθά και αντίκρισε τόν Κύριο σταυρωμένο νά ανοίγει τά μάτια Του και νά τόν λέει: Μήν ανησυχείς. Τήν επομένη βλέπει τόν άγιο Ραφαήλ νά τόν προειδοποιεί: Ο Γιώργος θά μπει τρεις φορές στό χειρουργείο, αλλά θά γίνει καλά.

Οι γιατροί από τήν Αγγλία τούς είχαν προετοιμάσει μόνο γιά ένα, πολύωρο βεβαίως, χειρουργείο. Όμως μετά τήν πρώτη πολύωρη εγχείρηση είπαν στή μητέρα ότι έπρεπε νά γίνει και δεύτερη επέμβαση. Όταν πληροφορήσε σχετικά τό σύζυγό της στήν Ελλάδα, τής είπε ότι τό περίμενε, τήν διαβεβαίωσε ότι θά γινόταν και τρίτο χειρουργείο και τής διηγήθηκε τ' όνειρό του. Όλα επαληθεύτηκαν!

Τό παιδί χειρουργήθηκε στις 23 Ιουνίου επί εννέα μέ δέκα ώρες συνεχώς. Συνήλθε σέ λίγες ώρες, πράγμα απρόσμενο γιά τούς γιατρούς. Στις 27 Ιουνίου τό χειρουργήσαν πάλι. Η μητέρα παρακαλούσε: Άγιε Ραφαήλ, βοήθησέ μας νά βγάλει τόν καθετήρα (στήν αρτηρία τής καρδιάς). Νά μη χρειασθεί χημειοθεραπεία.

Εντομεταξύ έπρεπε να γίνει και τρίτο χειρουργείο, γιατί είχε μετατοπιστεί τό ισχίο. Πρίν τό χειρουργείο, παρουσίασε μιá τρεμουλά. Οι γιατροί διαπιστώνοντας ότι είχε μολυνθεί ο καθετήρας, τού τόν έβγαλαν και επειδή ήδη είχε κάνει αρκετή χημειοθεραπεία εδώ στήν Ελλάδα, δέν τοποθέτησαν ξανά καθετήρα γιά νέα θεραπεία. Η μητέρα μέ αγωνία πάλι παρακαλούσε ζητώντας τή συμπαράσταση τού Αγίου: Άγιε Ραφαήλ, τρέξε, εγχείρησε τό Γιώργο εσύ! Βλέπει στόν ύπνο της τόν Άγιο ρασοφόρο νά ανασκουμπώνεται, νά παραμερίζει τούς γιατρούς τρεις φορές και νά χειρουργεί ο ίδιος τό παιδί.

Οι συμβολικές αυτές επεμβάσεις τί άλλο σήμαιναν παρά τήν ιδιαίτερη φροντίδα τού αγίου Ραφαήλ. Ήταν ολοφάνερο πώς μέσα από τήν σωστή ιατρική αγωγή θά τούς συμπαραστεκόταν και θά τούς βοηθούσε μέ τήν θεόδοτη παρρησία του ο ίδιος, όργανο τής θαυμαστής Πρόνοιας τού Σωτήρος Χριστού.

Η ανάνηψη μετά κι από τήν τρίτη επέμβαση ήταν ανέλπιστα ταχύτατη. Έμειναν τρεις μήνες στό Νοσοκομείο, μέ τό πόδι μέχρι τό ισχίο στό γύψο. Επέστρεψαν στις 30-8-1997. Στήν όψη τού παιδιού εμφανής η βελτίωση. Έγιναν δύο έλεγχοι, ένας στό Ιπποκράτειο και ένας πάλι στήν Αγγλία. Δέν διαπιστώθηκε μέχρι σήμερα καμιά μετάσταση, η δέ αποκατάσταση τής κινητικότητας σταθερά βελτιώνεται, παρά τό εξαιρετικώς βεβαρημένο ιατρικά ιστορικό.

Η ζωή τους άλλαξε, κι αυτό είναι τό επιπρόσθετο θαύμα. Πιστεύουν εν μετanoία στόν ζώντα Θεό. Τό οστεοσάρκωμα τού γιού τους (η τελική ιατρική διάγνωση ήταν: καρκίνος Ewing) έγινε αιτία νά ξαναβρουν τόν Θεό ως Πατέρα και τήν Εκκλησία ως μητέρα. Από τότε εκπληρώνουν αυθόρμητα τήν προτροπή τού Μ. Βασιλείου: Νά ενθυμείσθε τό Μάρτυρα όσοι τόν απολαύσατε στά όνειρα... όσοι γίνετε καλά από τήν αρρώστια, όσοι πήρατε πίσω τά παιδιά σας ενόη ήταν νά πεθάνουν, όσοι πήρατε δι' αυτού παράταση ζωής. Ο ένας νά τά λέει στόν άλλον.

Ανάρρωση από σοβαρότατο εργατικό ατύχημα

Διηγείται η Αικατερίνη σύζυγος Στεργίου Δέδα (Περικλέους 6, Κιλκίς):

Στις 27 Μαΐου 1998 στις 2 μ.μ. ο άντρας μου έπεσε από τήν οικοδομή όπου εργαζόταν από ύψος 3,5 μέτρων. Τό χτύπημα προκάλεσε σοβαρή κρανιοεγκεφαλική κάκωση, χτύπημα στόν αυχένα και δύο πλευρά σπασμένα. Τόν πήγαμε στό Α΄ Βοηθειών Κιλκίς. Μετά τόν ακτινογραφία, συνοδεία παθολόγου και αναισθησιολόγου τόν μετέφεραν στό "Παπανικολάου" Θεσσαλονίκης γιά αξονική τομογραφία. Εκεί τόν έβαλαν στήν Εντατική. Από Τετάρτη μέχρι Κυριακή μεσημέρι, οι γιατροί μάς έλεγαν ότι είναι σοβαρή η κατάσταση, αλλά σταθερή. Τόν είχαν διασωληνωμένο μέ τήν πιό βαριά νάρκωση.

Μετά τό μεσημέρι τής Κυριακής άρχισε νά ανεβαίνει η εγκεφαλική πίεση στό 54. Κρίσιμη η βραδιά απόψε μάς είπε ο γιατρός. Προσευχηθήκαμε, πήραμε τηλέφωνο στό Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στή Μυτιλήνη γιά Παράκληση και νά μάς στείλουν λαδάκι, αγίασμα, βιβλίο μέ τά καινούργια θαύματα τού Αγίου, και στο Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα νά μάς κάνουν Παράκληση.

Τήν επόμενη Κυριακή, ο εφημερεύων ιατρός κ. Ανδρέας Καρασακαλίδης μάς λέει ότι η εγκεφαλική πίεση κατέβηκε στό 16. Τή Δευτέρα τού έβαλε ένα σωληνάκι, γιά νά φύγει τό υγρό από τό εγκεφαλικό οίδημα. Συνέχισαν και τή βραδιά νάρκωση.

Τήν Τρίτη 9 Ιουνίου στις 11 π.μ. καλέσαμε τό Διευθυντή Νευρολογικής τού ΑΧΕΠΑ κ. Φωτίου, εξέτασε τόν άντρα μου και είπε ότι θά ξανάρθει τήν Πέμπτη, γιά νά κάνει πρόβλεψη βιωσιμότητας τού ασθενούς. Σέ λίγη ώρα παρέλαβα τό λαδάκι, τό αγίασμα και τά βιβλία. Μέχρι τις 2.30 μ.μ., πού μπήκαμε μέ τήν κουνιάδα μου Αργυρούλα Μάτα στήν Εντατική γιά τήν ενημέρωση, διάβαζα και παρακαλούσα. Τόν σταύρωσα μέ τό λαδάκι, έριξα αγίασμα σ' όλο του τό σώμα, και η κουνιάδα μου έψαλε τό τροπάριο "Εν Λέσβω αθλήσαντες υπέρ Χριστού τού Θεού...". Τήν ίδια ώρα άνοιξε τά μάτια του, παρόλο πού ήταν ναρκωμένος και σέ καταστολή.

Τό απόγευμα 8 μ.μ. μπήκε ο ανεπιός μας Ιωάννης Μητσόπουλος και τόν είδε νά απαντά μέ νεύματα σέ ερωτήσεις. Από τήν επομένη άρχισαν νά τού βγάλουν τά μηχανήματα. Μετά τρεις μέρες η αξονική έδειξε πώς όλα ήταν καθαρά. Όταν τόν μεταφέραμε από τό "Παπανικολάου" στό Νοσοκομείο του Κιλκίς γιά πλήρη ανάρρωση, τού έδωσα νά ασπαστεί μιá εικόνα τού αγίου Ραφαήλ, πρίν τήν κρεμάσω στό κρεβάτι. Έκπληκτος μέ ρώτησε, ποιός ήταν εκείνος ο Άγιος, διότι δέν τόν γνώριζε μέχρι τότε. Τού απάντησα, ο άγιος Ραφαήλ. Μού διηγήθηκε ότι, από όλο αυτό διάστημα πού ήταν βυθισμένος στη νάρκωση, τό μόνο πράγμα πού θυμόταν ήταν ότι έβλεπε αντίκρυ του όλη τή νύχτα, στα 2-3 μέτρα, αυτόν τόν άγνωστο Άγιο, και έπειτα τήν Παναγία πού πήρε ένα μπουκάλι ορού, τό έκανε καντήλι και τό κρατούσε αναμμένο μέχρι τό πρωί.

Έτσι σώθηκε ο άντρας μου. Όταν βγήκαμε και ήρθαμε στό σπίτι στις 7 Ιουλίου, μετά από δύο μέρες είδε τόν άγιο Ραφαήλ ως ιατρό, ντυμένο στα άσπρα, ότι ήρθε και τόν παρατηρούσε, τόν εξέταζε. Σέ τρεις ημέρες σηκώθηκε.

Θεραπεία ισχυρής παρωτίτιδος

Ανήμερα τής πανηγύρεως τής Λαμπροτρίτης τού 2000 στήν Ι. Μονή του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα της Γουμένισσας, κατά την διάρκεια του Εσπερινού στόν αποπερατούμενο μεγάλο Ναό τών Αγίων, μεταξύ πολλών προσκυνητών προσήλθε ένας Ιερέυς συνοδευόμενος από τήν πρεσβυτέρα του. Συμπροσευχήθηκε από τό ιερό Βήμα και διηγήθηκε ο ίδιος πρός όλο τό εκκλησίασμα τήν ευεργεσία πού δέχθηκε από τούς Αγίους.

Είμαι ο π. Αλέξανδρος Θεοδωρόπουλος, εφημέριος τού Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Δημητρίου Σιατίστης. Πρίν από οκτώ χρόνια είχε πρησθεί η αριστερή παρωτίδα μου μέ πολύ πόνο, πού σιγά σιγά εβούλωνε και τό αυτί μου. Στό ΑΧΕΠΑ μέ κράτησαν μιá βδομάδα, μού έδωσαν αντιβίωση, ξεπρήσθηκε. Μού συνέστησαν, όποτε μού ξαναπαρουσιαζόταν, νά έπαιρνα τήν ίδια αντιβίωση, λέγοντας ότι έχει μολυνθεί η παρωτίδα. Οκτώ χρόνια μέ ενοχλούσε, έβγαζε πύον και αίμα, έπαιρνα αντιβίωση, υποχωρούσε, και πάλιν από τήν αρχή.

Τό Δεκέμβριο τού 1999 ξαναπρήσθηκε, πήγα σέ γνωστό ωτορινολαρυγγολόγο στό ΑΧΕΠΑ, μέ εξέτασε, βγάλαμε σέ ειδικό εργαστήριο αξονική τομογραφία και υπέρηχο, δέν εντοπίστηκε σιελόλιθος, και έτσι συμπεράνε ότι ήταν ερεθισμός. Μέ εξέτασε και ο Καθηγητής του και συζήτησαν ότι έπρεπε νά χειρουργηθώ, διότι, καθώς τούς άκουσα νά λένε, τέτοιες περιπτώσεις μπορεί νά εξελιχθούν σέ καρκίνο. Όμως, άλλος γιατρός μού εξήγησε ότι η εγχείρηση αυτή θά γινόταν ακριβώς δίπλα στό προσωπικό νεύρο και υπήρχε κίνδυνος από τήν παραμικρή αβλεπία νά κοπεί τό προσωπικό νεύρο και νά μείνω διά βίου μέ πάρεση (στράβωμα).

Στενοχωρημένος γύρισα στή Σιάτιστα, δέν ήξερα τί νά κάνω, τό ανέβαλα μετά τις εορτές. Μού λέει η πρεσβυτέρα, νά τό

σταυρώσουμε με λαδάκι από τό Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Γρίβα πού είχαμε επισκεφθεί με τήν Ενορία τό Σεπτέμβριο. Μου τό σταύρωσε λουπόν με δάκρυα, με προσευχή, κι εκείνης καί εμού. Τό πρωί αισθάνθηκα νά πέφει κάτι στό στόμα μου. Όταν τό πήγα γιά εξέταση, απόρησε ο γιατρός τού ΑΧΕΠΑ· ήταν σιελόλιθος, πού δέν είχε εντοπισθεί από τούς γιατρούς! Σέ δύο μέρες δέν είχα κανένα πρόβλημα ούτε έχω μέχρι σήμερα.

Θεραπεία ασθενούςης

Ονομάζομαι Αικατερίνη Wildrige, σύζυγος Bruce, κάτοικος Αγγλίας (The fort Bury St. Edmunds, Suffolk IP33 2BN) τό γένος Κωνσταντίνου Λαυρεντάκη από Θεσσαλονίκη (περιοχή Βούλγαρη). Είχα ρθει πρό ετών στην πατρίδα. Με τήν ανεψιά μου Ελένη Κελεσάκου, κάτοικο Πολυκάστρου, επισκεφθήκαμε τή Ι. Μονή του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα, από όπου πήρα τό βιβλίο "Η ζωή εκ τάφων" καί τό διάβασα, μαθαίνοντας γιά πρώτη φορά τήν ιστορία καί τή φανέρωση τού αγίου Ραφαήλ.

Τό 1998 άρχισα νά χάνω απότομα πάρα πολλά κιλά, είχα μείνει σκελετός. Έκανα εξετάσεις στό Νοσοκομείο τής πόλεως, μαγνητική τομογραφία κ.ά., διότι φοβούντο οι γιατροί ότι είχα καρκίνο. Εγώ εντομεταξύ διάβαζα πρωϊ-μεσημέρι-βράδυ επί δύο βδομάδες τήν Παράκληση του αγίου Ραφαήλ. Ενώ περιμέναμε αποτελέσματα, βλέπω αποβραδís ένα όνειρο. Έμουν στό Νοσοκομείο καί φάνηκε ο μακαρίτης από ενδεκαετίας σύζυγός μου χαρούμενος καί με πολλή λαχτάρα σάν από τό βάθος κάτω της γης νά έρχεται πρós τά πάνω, πρós τό μέρος μου· ίσως ήταν νά με πάρει. Δέν με έφτασε, όμως. Σέ μιá στιγμή παρουσιάστηκε ένας πολύ ψηλός ιερωμένος με επανοκαλύμμαχο (τόν αναγνώρισα, ήταν ο άγιος Ραφαήλ) στά αριστερά μου. Έσκυψε καί μου λέει στά Αγγλικά "clear" (= καθαρά)! Ξύπνησα με μιá λαχτάρα καί φώναξα τρεις φορές: Άγιο Ραφαήλ! Κάλεσα τή νοσοκόμο πού με εξυπηρετούσε καί τής διηγήθηκα τί είχα δει. Πράγματι, επιβεβαιώθηκε ότι δέν είχα τίποτα. Ήρθα στην πατρίδα καί σήμερα, 12-7-2000, προσκύνησα στην Μονή καί δηλώνω αυτό τό μεγάλο θαύμα.

Θεραπείες σοβαρών παιδικών ασθενειών

Αφηγούνται ο Ηλίας καί η Θεοφανώ Τσιραμπίδη, από τό Δροσάτο Ν. Κιλίκis, γονείς τριών παιδιών. Στίς 30-3-2001 πήγαμε τό Μιχαλάκη μας ηλικίας 4,5 χρονών επειγόντως στό Νοσοκομείο Γεννηματάς Θεσσαλονίκης με ανυπόφορο κοιλόπονο. Μετά τις απαραίτητες εξετάσεις καί διάγνωση αποφρακτικό ειλεό, χειρουργήθηκε επί 3,5 ώρες, καί του αφαιρέθηκε μισό μέτρο σάπιο έντερο. Οι γιατροί μάς είπαν ότι τό παιδί πέρασε πολύ μεγάλη μπόρα, αλλά δέν ξεπέρασε τον κίνδυνο. Το βράδυ της Δευτέρας ως τό επόμενο πρωί είχε 40 πυρετό. Τήν Τρίτη μεταφέρθηκε επειγόντως στην μονάδα εντατικής θεραπείας με σηψαιμία καί οξύ αναπνευστικό σόκ. Οι ελπίδες νά ζήσει μόλις 10%.

Στό μεταξύ, χωρίς νά γνωρίζει τίποτα μιá γειτόνισσα, βλέπει σε όνειρο τον άγιο Ραφαήλ καί της λέει: «Αντωνία, εγώ θά φύγω, εσύ δέν με χρειάζεσαι άλλο. Θά πάω στόν Ηλία, εκείνος με έχει ανάγκη τώρα!» Η γυναίκα ύστερα έμαθε γιά τό γιό μας. Μιá γνωστή μας οικογένεια από τη Γουμένισσα, του κ. Πολυβίου Σαμαρά, πήγαν στόν Άγιο Ραφαήλ στην Γρίβα καί γονατιστοί με τον Ιερέα διάβασαν παράκληση γιά τη σωτηρία του παιδιού μας. Ο αδελφός μας Αβραάμ τό απόγευμα ήρθε στό άδειο σπίτι μας νά κάνει Παράκληση στόν άγιο Γεώργιο γιά την υγεία του Μιχάλη. Κάποια στιγμή έλαμψε τό δωμάτιο, τόσο πού τρόμαξε. Από πού ήρθε τόσο φώς; Ίσως η Χάρη του Αγίου.

Μετά απ' αυτά, η κατάσταση του παιδιού άρχισε συνέχεια νά βελτιώνεται, μέχρι τό Σάββατο του Λαζάρου πού άνοιξε τα ματάκια του. Την Μ. Δευτέρα ήταν εντελώς καλά καί βγήκε από τη Μ.Ε.Θ. Μετά από εικοσιτρείς ημέρες νοσηλείας φύγαμε από τό Νοσοκομείο.

Όταν συνήλθε, άρχισε νά μάς λέει διάφορα: «Εγώ πήγα στό Χριστούλη καί στην Παναγίτσα ψηλά στόν ουρανό, όπου έχει πολλά σύννεφα. Με τό άσπρο άλογο του Αγίου Γεωργίου. Είδα τό θείο Φάνη (γειτόνά μας πού πέθανε πριν 8 μήνες) καί τη Δεσπούλα (ένα κοριτσάκι πού πέθανε πριν 3 χρόνια), ήταν πολλοί άγνωστοί άνθρωποι εκεί καί φορούσαν χρυσά αγγελουδίστικα καί όλοι τραγουδούσαν... Ο Χριστούλης καί η Παναγίτσα με ρώτησαν αν έχω αδέλφια, πώς τα λένε καί μου είπαν, μη φοβάσαι θά πας πάλι στην μαμά καί τα αδέλφια σου. —Δέν ξέρω πώς νά πάω πάλι εκεί. —Μέ τό άλόγο μου, έίπε ο άγιος Γεώργιος. —Φοβάμαι, δέν ξέρω νά οδηγήσω τό άλογο. —Μη φοβάσαι, θά τό οδηγήσω εγώ». Ο Μιχάλης είναι κοντά μας, γερó παιδί όπως καί πριν, κάθε μέρα δοξάζουμε τον Θεό την Παναγία καί όλους τους Αγίους πού μάς τον χάρισαν πάλι κοντά μας.

Η "Λαζαρίνα" πού αναστήθηκε

Σέ οικογενειακή προσκυνηματική επίσκεψη στην Ι. Μονή Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου & Ειρήνης Γρίβας ο Κωνσταντίνος Μαυρίδης (Κωνσταντινουπόλεως 10, Καστοριά) περιέγραψε τή θαυμαστή διάσωση τής βαριά τραυματισμένης θυγατέρας του από τόν άγιο Ραφαήλ. Απομαγνητοφωνήθηκε η διήγηση καί καταγράφεται χωρίς τίς επαναλήψεις, με ελάχιστες συντακτικές επεμβάσεις, ώστε στό γραπτό κείμενο νά αποδίδεται τό νόημα τής προφορικής διηγήσεως. Σημειώνουμε συνοπτικά ότι στό θαύμα υπήρξε κατά κάποιο τρόπο "συναγεμμός" θεϊών ευλογιών: η ευλογία τής αγίας Αναστασίας τής Ρωμαίας διά θεοσημείας στό γνωστό τούς Γρηγοριάτη μοναχό π. Νεκτάριο, τότε δόκιμο Γεώργιο Κακουλίδη εκ Καστοριάς, καί τής αγίας Ειρήνης τής Χρυσοβαλάντου δι' ενυπνίου υποδείξεως στην αδελφή τής κάτωθι αναφερομένης φίλης τούς Αναστασίας Μεγγουδή.

Τήν Πέμπτη 24 Ιουνίου 1997 τό βράδυ, η κόρη μου Μαρία 15 ετών έπεσε από τό μηχανάκι στην άσφαλο, είχε εσωτερική αιμορραγία στόν εγκέφαλο καί τήν μεταφέραμε στό Νοσοκομείο Καστοριάς. Οι γιατροί μάς υπέδειξαν νά περάσει από αξονικό τομογράφο. Με τά πρώτα μηνύματα ο χειρούργος του Νοσοκομείου έδωσε εντολή νά ετοιμαστεί ασθενοφόρο γιά Θεσσαλονίκη. Με τό γαμπρό καί τή σύζυγό μου Δέσποινα φεύγουμε, νά ετοιμαστεί ο γαμπρός μου γιά νά μάς πάει.

Τήν ίδια ώρα, η Μαρία παρουσιάζει σπασμούς, προμηνύματα του επερχόμενου, ο εγκέφαλος αρχίζει νά μήν ελέγχει τίς πράξεις, ο γιατρός τής κάνει κατασταλτική ένεση καί ξεκινούν. Φθάνοντας στην Κοζάνη σταματάει τό ασθενοφόρο· παρουσίασε ξανά η Μαρία σπασμούς, αναστροφή τών χειρών, τών ποδιών, η ίριδα χάνεται, καί τής ξανακάνει μιá ένεση.

Περί τίς 4.30 π.μ. φθάνουμε στό Ιπποκράτειο. Μετά τήν εξέταση στόν αξονικό, βγαίνουν ο γιατρός τού Ιπποκρατείου καί ο γιατρός πού μάς συνόδευε, διευθυντής τής Χειρουργικής τού Νοσοκομείου Καστοριάς, οικογενειακός φίλος. Ο γιατρός τού Ιπποκρατείου άρχισε νά λέει με επιστημονική ορολογία ότι τό παιδί έχει εσωτερική αιμορραγία στόν εγκέφαλο, έχει μεγάλη συμπίεση υγρών, έχουμε εμβολισμό Γ' βαθμού τού εγκεφάλου, η κατάσταση είναι πάρα πολύ κρίσιμη.

Δηλαδή, τελειώνει; τόν ερωτώ. Ο γιατρός δέν απάντησε, κίνησε απλώς καταφατικά τό κεφάλι του. Τότε αισθάνθηκα μιá φωνή μέσα μου: "Προσευχήσου!" Τί προσευχή νά κάνω; Δέν ξέρω. Δέν είχα σχέση με τήν Εκκλησία. Συνεχίζει η φωνή: "Προσευχήσου! ξεκίνησε! λέγε!" Τότε, μου ήρθε η εξής προσευχή: Χριστέ μου, εσύ πού γιάτρεψες τού εκατόνταρχου τόν δούλο, εσύ πού γιάτρεψες τόν παραλυτικό, εσύ πού γιάτρεψες τόν τυφλό, εσύ πού ανέστησες τόν Λάζαρο, τήν Μαρία δέν θά τήν αφήσεις! Έλεγα αυτήν τήν προσευχή συνέχεια, ενώ τήν κατεύθυναν πρós τήν Μονάδα Εντατικής Θεραπείας (Μ.Ε.Θ.). Αργότερα κατάλαβα ότι οι φράσεις τής προσευχής είχαν σχέση με τήν εξέλιξη πού παρουσιάζει ένα εγκεφαλικό κτύπημα: τύφλωση, παραλυσία, θάνατος.

Τό πρωί ανήσυχη η ομάδα τού Ιπποκρατείου έπρεπε νά πάρει μιá απόφαση· δέν μπορούσαν νά αφήσουν τό παιδί νά πεθαινει. Πράγματι (εγώ λέω κατά παραχώρηση Θεού) παίρνουν απόφαση καί δίνουν τήν εντολή σ' ένα χειρούργο νά κάνει τήν επέμβαση. Αφάιρεσαν ένα κομμάτι από τό μέτωπο καί αποσυμφορήθηκε τό αίμα πού είχε μαζευτεί με τρομερά μεγάλη πίεση, ένα τόσο σακκουλάκι από τό αιμάτωμα τού εγκεφάλου πού μάς τό έδειξαν οι γιατροί. Τήν εγχείρηση παρακολουθούσε ένας ξάδελφος τής

κουνιάδας μου μαιευτήρας στο "Ιπποκράτειο", Βασίλης Καραγιάννης το όνομα του, από τὸ Ἄργος Ορεστικό. Ο γιατρός πού τήν χειρουργήσε ονομάζεται Κίμων Ανάσης. Η Μαρία πλήρως διασωληνωμένη. Ἀρχίζει τὸ κρίσιμο στάδιο· εἴν θά ζούσε, καί πὼς θά ζούσε.

Σ' ἐμᾶς ἤδη εἶχαν φέρεי τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ καί ἀρχίσαμε νά τὰ διαβάζουμε, ὅπως καί τήν Παράκληση τῆς Παναγίας, ἐνὸ δέν εἶχαμε πρότερο βίο νά διαβάζουμε καί νά κάνουμε προσευχή, δέν εἴμαστε κοντά στήν Εκκλησία. Ὅμως προσευχή ἐκ βάθους ψυχῆς εἰσ ακούγεται, καί σ' ἐμᾶς εἰσ ακούστηκε ἀπὸ τὸν Χριστό. Παρακαλοῦσα ταυτόχρονα νά μοῦ δώσει καί ἓνα σημάδι χειροπιαστό ὅτι μάς ακούει, ὅτι θά ἐκπληρώσει τήν προσευχή μας.

Ἦταν Τρίτη 27 Ιουνίου, ὅταν ἐξερχόμενοι ἀπὸ τήν Εντατική, μετὰ τήν ἐνημέρωση, πέσαμε πάνω σ' ἓνα ψηλὸ λιγνὸ μοναχὸ, τὸν δόκιμο Γεώργιο Κακουλίδη, νύν π. Νεκτάριο τῆς Μονῆς Γρηγορίου Ἁγίου Ὀρους. Εγὼ θεώρησα τήν παρουσία του ὡς ἀπάντηση στοῦ αἰτήματός μου· ἡ σύζυγός μου κατάλαβε ποιὸς ἦταν. Εἶχε ρθει στήν Καστοριά μὲ ἄδεια, ἔμαθε γιὰ τὸ συμβάν, καί παρακαλοῦσε γιὰ τήν σωτηρία τῆς κόρης μας. Ἐνα πρῶινὸ διαπίστωσε πὼς στοῦ δωματίου του εἶχε ἔντονη ὀσμὴ θυμιάματος, χωρὶς νά ἔχει θυμιάσει. Συγκλονίστηκε ἀπ' αὐτὸ καί ἤρθε ἐπείγοντως στή Θεσσαλονίκη, νά μάς καθησυχάσει γιὰ τήν ἐξέλιξη τῆς περιπέτειας τοῦ παιδιοῦ. Καθὼς κατεβαίναμε, αὐθορμητὼς παρακίνησε τήν γυναίκα μου νά ἀνεβῆ καί νά σταυρώσει τὴ Μαρία μὲ ἓνα ξύλινο σταυρὸ πού φοροῦσε ἀπὸ τότε πού τοῦ ἔκαναν ρασσευχή, ἐνὸ τὸν εἶχαν εὐλογήσει πρῶτα πάνω στὰ λειψάνα τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας, τῆς τόσο θαυματοῦργου, πού ἔχουν στή Μονὴ Γρηγορίου.

Στήν Καστοριά, Δευτέρα βράδυ, ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ Βενετία Ἀρμποῦτη, πού ἦταν πάντα κοντά στήν Εκκλησία, διάβαζε τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ καί προσευχόταν: Ἁγίε μου Ραφαήλ, ἔλα καί σ' ἐμᾶς, κάνε ἓνα θαῦμα καί θά τὸ λέω σ' ὅλο τὸν κόσμο, δεῖξε μου κάτι εἶν ἀπὸ σένα. Τήν ἄλλη μέρα τήν παίρνει τηλέφωνο ἡ φίλη μας Τασούλα Μεγγούδη καί τῆς λέει: Ξέρεις τί ὄνειρο εἶδα; Εἶδα ὅτι πῆρα τὸν γιὸ μου καί πήγα σ' ἓνα νοσοκομεῖο. Ἦταν γιατροὶ μαζεμένοι γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, ἀλλὰ φοροῦσαν ράσα καί ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς φοροῦσε μιά ἄσπρη ρόμπα ἀπὸ πάνω. Τοῦ λέω, Γιατρέ, τί θά γίνει μὲ τὸ παιδί μου; Σ' ἐμᾶς πότε θά ἔρθετε; Μοῦ λέει αὐστηρά. Εσένα σοῦ εἶπα· τήν Τετάρτη θά γίνει ἡ ἐπέμβαση!

Τρίτη πρῶι ἀποφασίζει τὸ ιατρικὸ συμβούλιο ὅτι πλέον δέν εἶχαν κανένα λόγο νά κρατοῦν τὰ μηχανήματα καί θά προσπαθοῦσαν νά δοῦν ἂν ὁ ἐγκέφαλος λειτουργεῖ. Τήν Τετάρτη θά ἔκαναν τὸ τεστ φωτός, καί ἂν ζούσε, καλῶς· ἂν δέν ζούσε, θά μάς προετοίμαζαν γιὰ τὸ τέλος. Κάθε μέρα πάντως μάς προετοίμαζαν γιὰ τὸ χειρότερο. Αὐτὰ τὰ ἔλεγαν στοῦ φίλο μας γιατρὸ Παπαδιαμαντόπουλο ἀπὸ τήν Καστοριά καί τὰ πληροφορηθήκαμε ἐκ τῶν υστέρων. Τετάρτη τήν ἔβαλαν στοῦν ἀξονικὸ τομογράφο καί πῆραν τὸ μῆνυμα μὲ τὸ τεστ ὅτι δουλεῖ ὁ ἐγκέφαλος.

Απὸ κεί καί πέρα γινώριζαν τί μποροῦν νά κάνουν, νά μὴ δίνουν τὴν νάρκωση, ὥστε νά δοῦν ἂν ἀντιδράσει ὁ οργανισμός, γιὰ τὸ ἐγκέφαλος μπορεῖ νά δουλεῖ, ἀλλὰ δέν ἤξεραν ἂν μποροῦσε νά κινήσει πόδια, χέρια κλπ. Η προῖσταμένη κ. Ἀντωνίου μάς λέει: Ἦταν πολὺ βριαρὴ χτυπημένη· ἂν ζήσει, θά εἶναι φυτὸ, εἴτε παράλυτη. Πέρασαν Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σαββάτο, Κυριακὴ, σὲ πλήρη καταστολή.

Κάθε βράδυ διάβαζε τὸ πρῶτο βιβλίο τοῦ ἁγίου Ραφαήλ καί τὸ Ψαλτήρι τοῦ Δαυῖδ καί προσευχόμενοι. Εἶχαμε ἀρχίσει νά κοιμόμαστε σὲ φίλους μας. Αὐτὸ τὸ διάστημα, μὲ παρακίνηση μιᾶς θείας τῆς γυναίκας μου, συμμαθήτριάς μου ἀπὸ τὸ Δημ. Σχολεῖο Βογατσικου, πήγαμε καί ἐξομολογηθήκαμε, γιὰ πρῶτη φορὰ στή ζωῆ μου, στοῦ Ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος ἐπὶ τῆς οδοῦ Μιαούλη. Τὰ γεγονότα μὲ ἔκαναν νά πλησιάσω στήν Εκκλησία.

Ὅπως κοιμήθηκα τήν Τρίτη τὸ βράδυ καί προσευχόμενοι, ἔλεγα στοῦν ἅγιο Ραφαήλ, τὸν ἅγιο Νικόλαο καί τήν ἁγία Εἰρήνη: Εμεῖς φεύγουμε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, εσεῖς ὅμως μὴν τήν ἀφήσετε τήν Μαρία. Στῆς 5 τὰ ξημερώματα βλέπω ὅτι βρισκομαι στοῦ Νοσοκομεῖο, ἦταν ἀνήσυχτοι ὅλοι καί βλέπω μπροστά μου τοὺς τρεῖς Ἁγίους ὅπως εἶναι στοῦ εἰκόνισμα ἀλλὰ μὲ τίς ρόμπες τίς χειρουργικές. Μόλις πάω νά μῶ στοῦ θάλαμο, σηκώνονται, γυρίζουν ὅπως οἱ στρατιῶτες στή μεταβολὴ καί μοῦ δίνουν νά καταλάβω ὅτι θά ἔχουμε πρόβλημα, ἀλλὰ νά μὴ χάσω τὸ θάρρος μου.

Εὐπνάω, καί φεύγουμε μὲ τὴν γυναίκα μου γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο. Εκεί μάς πληροφοροῦν ὅτι ἔχουμε πρόβλημα, ἀνεβάζει πυρετὸ, δέν μποροῦμε νά τὴν καταστεῖλουμε. Ὑπῆρχε κίνδυνος σηψαιμίας. Ἀντὶ νά στενοχωρηθῶ, μοῦ ἔρχεται πάλι μιά δύναμη ὅτι ὅλα θά πάνε καλά, εἶναι θέμα χρόνου. Τῆς ἐπόμενες μέρες δοκίμαζαν ἀντιβίωσεις, ἀλλὰ σὲ τρεῖς μέρες υποχώρησε ὁ πυρετός.

Ἀρχισαν νά τῆς βγάσουν τὸ ὄξυγονο. Πέμπτη βράδυ κάναμε τραχειοτομή καί Κυριακὴ πρῶι ἀποφάσισαν νά βγεῖ ἀπὸ τὴν Μ.Ε.Θ. γιὰ τὴν Νευροχειρουργική· εἶχε πτώση στοῦ ἓνα βλέφαρο καί ὑπῆρχε περίπτωση νά μείνει ἔτσι τὸ μάτι τῆς.

Ξημερώματα τῆς ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, εἶχαν ἀρχίσει νά μειώνουν τήν καταστολή, τὸ παιδί ἀνησυχούσε καί σὲ μιά κίνηση ἔπεσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μεγάλη αγωνία. Ἐτρεξαν οἱ γιατροὶ καί οἱ νοσοκόμες, ἔκαναν ἐξέταση, εὐτυχῶς δέν εἶχε καμιά ἐπιπλοκή.

Εκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ ἀδελφὴ τῆς φίλης μας πού εἶδε τὸ ὄνειρο μὲ τὸν ἅγιο Ραφαήλ, εἶδε κι ἐκεῖνη τὸ εἶδος. Ἀμφέβαλε γιὰ τὴν σημασία τοῦ ονειροῦ τῆς ἀδελφῆς τῆς, μὲ τήν σκέψη πὼς παρακαλοῦσε ἡ θεῖα τοῦ παιδιοῦ καί, ἀντὶ ἐκείνης, τὸ ὄνειρο τὸ εἶδε ἡ δικὴ τῆς ἀδελφῆ· σκεπτόταν πὼς ἦταν καθαρὴ σύμπτωση, χωρὶς συνάφεια. Η ἴδια εἶχε τάξει τὸ ἓνα τῆς παιδί στήν ἁγία Εἰρήνη τὴν Χρυσοβαλάντου. Εἶδε μιά εἰκόνα τῆς Ἁγίας νά αἰωρεῖται μπροστά τῆς. Σὲ μιά στιγμὴ νιώθει τὸ χέρι τῆς Ἁγίας νά τὴν πιέζει ἐπίμονα στήν δεξιὰ πλευρὰ τοῦ κρανίου (δηλ. στοῦ σημεῖο πού εἶχε γίνει ἡ ἐπέμβαση στή Μαρία μας γιὰ τὴν ἀφαίρεση τοῦ υγροῦ) ἐνὸ ταυτόχρονα ἄκουσε τήν Ἁγία νά τῆς λέει: Τώρα ἡ Μαρία εἶναι καλά, μόνο θέλω νά φάει καί ἀπὸ τὸ μῆλό μου. Ξύπνησε μὲ συγκίνηση νιώθοντας τὴν πίεση στοῦ κεφάλι τῆς. Φρόντισε νά μάς ἐνημερώσει καί μάς ἔστειλε ἀπὸ τὴν εὐλογία τῆς Ἁγίας.

Καθήσαμε εικοσιεῖς ἡμέρες στοῦ "Ἰπποκράτειο", μετὰ πήγαμε στήν Καστοριά στοῦ Νοσοκομεῖο γιὰ δεκαπέντε μέρες. Μᾶς εἶχαν πεί ὅτι μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο, θά ἔρθετε νά ξανακάνουμε ἐπέμβαση, γιὰ νά βάλουμε πλαστικὸ μέτωπο, νά προστατεῖται τὸ παιδί.

Πήγαμε στοῦ "Ἰπποκράτειο" πάλι, στῆς 24 Ιουνίου 1998 καί ἔγινε ἡ ἐπέμβαση στοῦ μέτωπο. Ἐρχονταν οἱ γιατροὶ καί τῆς ἔλεγαν: Εσύ εἶσαι ἡ Λαζαρίνα; Λαζαρίνα ἔλεγαν τὴν Μαρία καί οἱ γιατροὶ πού δέν μάς γινώριζαν, ἐπειδὴ στοῦ συμβούλιο μάθαιναν τὴν κατάστασή τῆς.

Πέρασε καιρὸς καί ἓνα βράδυ ἡ ἀδελφὴ μου εἶδε στοῦν ὕπνο τῆς τὸν ἅγιο Ραφαήλ νά ἀπαιτεῖ τὸ οφειλόμενο χρέος: Εσύ κάτι μοῦ χρωστάς καί τὸ θέλω! Μέσα στοῦ ὄνειρο τῆς δέν μποροῦσε νά συνειδητοποιήσει τί ἀπαιτοῦσε, καί ὁ Ἅγιος τρεῖς φορές ἐπανελάβε τὰ ἴδια λόγια. Ξύπνησε καί συλλογιζόταν τὸ ὄνειρο, ὥσπου κατανόησε ὅτι εἶχε υποσχεθεῖ, ἂν σωζόταν ἡ Μαρία μας, νά διαλαλεῖ τὴν εὐεργεσία, κι ἐκεῖνη εἶχε ἀμελήσει.

Σὲ ἐπίσκεψή μου στοῦ Ἁγίου Ὀρος, στή Μονὴ Γρηγορίου, Θεοφάνεια μὲ τὸ παλιό, στοῦ βιβλίου ἐπισκεπτῶν ἔγραψα τὸ ὄνομα, τὴ διεύθυνσή μου, ἀλλὰ μόλις ξεκίνησα νά γράψω τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεως σταμάτησε τὸ στυλό. Ἐπιχείρησα μὲ ἄλλα δύο δικά μου, ἓνα μάλιστα καλὸ διαρκείας, ἀλλὰ παραδόξως σταματοῦσε ἡ ροὴ τῆς μελάνης. Σταμάτησα, μὲ κάποια ἀπορία. Μετὰ τὴν προσκύνηση τοῦ ι. λειψάνου τῆς ἀφθάρτου χειρὸς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, μίλησα μὲ τὸν π. Πανάρετο καί μοῦ υπέδειξε νά γράψω δύο λόγια γιὰ τὸ περιστατικὸ ὡς ἔκφραση ευγνωμοσύνης.

Ἦταν, φαίνεται, θέλημα Θεοῦ νά διηγηθῶμε τὸ θαῦμα πρῶτη φορὰ σήμερα (σὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ). Πάντως, ὅλα ἦταν παραχώρηση Θεοῦ.

Σχόλια

Πολλοί βλέπουν την Εκκλησία σαν μία “θήρσκειά”, μόνο και μόνο για να μάς παρηγορεί στις θλίψεις, να προσεύχεται για την υγεία μας, να μάς θεραπεύει ενίοτε διά θαυμάτων τις ανίατες αρρώστιες, να μάς βοηθεί σαν ένα είδος ψυχοθεραπευτού στα ψυχολογικά αδιέξοδα, να απαντά στις απορίες για τη μεταθανάτια κατάσταση μας, δηλ. έχουν την Εκκλησία σαν ένα είδος “θεραπευτηρίου” για την ικανοποίηση των “θήρσκειών” αναγκών.

Καί τίθεται τό θεμελιώδες ερώτημα: έστω, ότi η Εκκλησία ανταποκρίνεται σέ όλες αυτές τίς προδιαγραφές. Τί αλλάζει στή ζωή μας καί πόσο πραγματικά συνδεόμαστε μέ τόν Χριστό; Καί άν δέ συνδεθούμε μέ τόν Χριστό μας, τί τό όφελος από τό οποιοδήποτε θαύμα θεραπείας πού μάς γίνεται; Τί ωφέλησε τούς εννέα λεπρούς η θεραπεία από τή λέπρα, όταν λησιμόνησαν τόν ευεργέτη καί τή σχέση τους μέ Αυτόν; Τελικά γύρισαν στην προηγούμενη ζωή τους, χωρίς τήν προοπτική τής αληθινής ζωής. Μόνο ο ένας σώθηκε, από τήν πίστη πού είχε καί τήν ευγνωμοσύνη πού έδειξε. Γι’ αυτό καί ο Χριστός μας τού είπε: Σήκω καί πήγαινε στό καλό· η πίστη σου σέ έσωσε (Λουκάς 17, 19).

Αυτό ακριβώς είναι τό μεγάλο διδάγμα από όλα τά θαύματα: πώς θά φροντίσουμε διά τής Εκκλησίας να μείνουμε ισοβίως ευγνώμονες στό Χριστό μας, πού τελεί τά θαύματα διά τών Αγίων. Πώς θά ενταχθούμε καί θά μείνουμε στην άγια ζωή καί παράδοση τής Εκκλησίας, εξομολογημένοι, λειτουργημένοι, πιστευόντες.

Λοιπόν, απαιτείται μία διαδικασία αναζητήσεως τού Χριστού. Διαδικασία όχι χρόνου ή τόπου, αλλά τρόπου, καρδιακής προσεγγίσεως, τελείας εμπιστοσύνης, ορθής πίστεως, εκκλησιαστικού τρόπου ζωής.

Σ’ αυτό βοηθεί η εξομολόγηση μέ ειλικρινή μετάνοια, η πραγματική σχέση ζωής μέ τήν Εκκλησία-Σώμα Χριστού, η ολόψυχη συμμετοχή στή θ. λατρεία, η άσκηση τής προσευχής, η καθαρή ζωή, η φύλαξη τής καρδιάς από πονηρούς λογισμούς κι εμπαιθείς παρορμήσεις κ.τ.ό. Κάποιοι θά δυσκολευθούν μέ αυτές τίς οδηγίες θεραπείας τών προβλημάτων τους. Έχουμε συνηθίσει να ξοδεύουμε τά πάντα για δουλειές, διασκεδάσεις κ.λπ. Δυσκολευόμαστε να ξοδεύουμε κάτι δικό μας για να αποκαταστήσουμε πραγματικές σχέσεις μέ τό Χριστό. Θεωρούμε τήν Εκκλησία κάτι ξένο πρός τήν καθημερινή ευτυχία καί πορεία τής ζωής μας. Καιρός να αλλάξουμε γνώμη. Αγάπησε Εκείνον πού σέ αγάπησε συνηθίσει να προτρέπει ένας Γέροντας. Η αγάπη κάνει τά πράγματα εύκολα. Στο χέρι μας έχουμε τή λύση τών προβλημάτων.

Εμείς λοιπόν πού διαβάζουμε για τά θαύματα καί διαπιστώνουμε ότi είναι γεγονότα αδιαμφισβήτητα, δοξολογούμε τό όνομα τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τόν ευχαριστούμε πού μάς ελεεί καί μάς δίνει αποδείξεις τής στοργικής Του φροντίδας. Αποφασίζουμε να Τού μείνουμε πιστοί μέχρι τέλους μέ μία ζωή εκκλησιαστική. Εκκλησιαστική ζωή θά πεί ζωή πραγματική ενώσεως μ’ Εκείνον, αφού η Εκκλησία είναι τό μοναδικό Σώμα Του (Εφεσίους 4, 15-16). Έτσι συντελείται καί σέ μάς τό πιό σπουδαίο καί μόνιμο θαύμα: η πνευματική μας απελευθέρωση από τήν αμαρτία, η πνευματική μας κάθαρση καί ανακαίνιση, η πνευματική μας ζωοποίηση καί η αγιούσύνη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εκτός από τίς βιογραφικές καί θαυματολογικές αναφορές τών ιερών Ευαγγελίων στα πρόσωπα τών αγίων Μαθητών καί Αποστόλων τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τό μεγαλύτερο σέ έκταση βιβλίο τής Καινής Διαθήκης, οι Πράξεις τών Αποστόλων, βιβλίο τής θεοχάρκτης ιστορίας τής Εκκλησίας στα πρώτα τής βήματα, θά μπορούσαμε να πούμε ότi αποτελεί μία συνθετική απόπειρα πρώιμου καταγραφής “Βίου Αγίων”, βιογραφίας αγίων, εν προκειμένω τών Αποστόλων Πέτρου, Ιακώβου, Ιωάννου, Στεφάνου, Φιλίππου, Παύλου, Βαρνάβα καί τών συνεργατών τους.

Σ’ αυτό τό θεόπνευστο βιβλίο διαβάζουμε για τήν άγια πιστότητα τών Αποστόλων στον σταυρωθέντα καί αναστάντα, αναληφθέντα καί εν αυτοίς μένοντα εν Αγίω Πνεύματι Κύριο τους καί Κύριο μας Ιησού Χριστό. Διαβάζουμε για τήν άγια τόλμη τους, τό κήρυγμα καί τή δράση, τούς κινδύνους καί τούς διωγμούς, τούς κόπους καί τίς πνευματικές κατακτήσεις στο έργο τού ευαγγελισμού τών ανθρώπων. Στο αυτό βιβλίο διαβάζουμε καί για τά θαύματα τών αγίων Αποστόλων, εκπλήρωση τού λόγου τού Κυρίου: Σάς βεβαιώνω πώς αυτός πού πιστεύει σ’ εμένα, θά κάνει κι εκείνος τά ίδια έργα πού κάνω εγώ καί μάλιστα ακόμη μεγαλύτερα απ’ αυτά, γιατί εγώ πηγαίνω κοντά στον Πατέρα. Κι ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, θά τό κάνω, ώστε η δόξα τού Πατέρα να φανερωθεί μέσω τού Υιού (Ιω. 14, 12-13).

Αλλά καί στην Παλαιά Διαθήκη έχουμε “βίους αγίων”, τών αγίων Πατριαρχών (Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ), Προφητών (Μωυσή, Δαβίδ, Ελισσαίου, Ησαΐου κ.λπ.) καί Δικαίων (Ιώβ, Ρούθ κ.λπ.).

Αυτή η θεοπνεύστως καταγεγραμμένη ιστορία τών θεαρέστων, θεοπειθών, θεοτιμητών ανδρών καί γυναικών, μέρος τής ιστορίας τής σωτηρίας, μάς υπενθυμίζει ότi η σωτηρία δεν είναι ένα εξωϊστορικό γεγονός στο οποίο εμείς (οι εκάστοτε μικροί αυτουργοί τής ιστορίας τού κόσμου) δεν έχουμε τάχα μερίδιο ευθύνης καί συμμετοχής. Τουναντίον! Η σωτηρία δεν μάς επιβάλλεται. Καλούμεθα ως μέλη τής Εκκλησίας να τήν αποδεχθούμε μέ συγκεκριμένες πράξεις μέσ’ στην ιστορία καί να τήν ευαγγελισθούμε στους γύρω μας.

Τέτοιο σημαίνοντα ρόλο διεδραμάτισαν οι τρεις νεοφανείς Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος καί Ειρήνη διά τής φιλοχρίστου οσιακής ζωής καί μαρτυρικής τελειώσεώς τους. Καί συνεχίζουν να διαδραματίζουν τόν αυτό ιερό ρόλο μέ τά ΘΑΥΜΑΤΑ τους, πού αποτελούν μέρος τής ιστορίας τής Εκκλησίας, μέρος τής ιστορίας τής δικής μας πορείας χριστοσωτηρίας διά τής Εκκλησίας. Διότι τά συγκεκριμένα θαύματα αφορούν βεβαίως κάποιους συνανθρώπους μας ευεργετηθέντας προσωπικά, αλλ’ αφορούν καί όλους εμάς τούς υπολοίπους, ως “σημεία” τής πανσωστικής θ. πρόνοιας, ως αφορμή χαράς, ως προαναγγελία τών εσχάτων, τής ουρανού προοπτικής μας.

Δοξολογούμε τόν Κύριο μας Ιησού Χριστό για όλα αυτά τά δώρα τής φιλανθρωπίας Του. Τόν δοξολογούμε καί για τούς τρεις Άγιους Του, τούς χαρισθέντας εις ημάς προστάτας καί βοηθούς, για να μάς διδάξουν σέ χρόνια κρίσιμα κι αποκαλυπτικά ότi: η πίστη μας είναι η αληθινή, η Εκκλησία μας είναι τό “Σώμα Χριστού”, πάντοτε ζώσα καί άγια, η ζωή συνεχίζεται πέραν τού τάφου καί προορισμός μας είναι η αιώνια βασιλεία τού Πατρός καί τού Υιού καί τού Αγίου Πνεύματος.

Καί μέ τό παρόν βιβλίο προσπαθήσαμε φιλοτίμως να προβληματίσουμε τήν εσώτατη αίσθηση τής αγαθής συνειδήσεως καί τής αφελότητος πίστεως πού ενδεχομένως ως σπαράγματα διατηρούμε οι πλείονες από τά παιδικά μας χρόνια, αλλ’ έχει ανάγκη ανατροφοδοσίας.

Μέσα από τήν αυθεντική παρουσίαση τής εμπειρίας συγχρόνων μας ανθρώπων κι από τά σχόλια πού παρενείραμε εδώ κι εκεί στις διηγήσεις σ’ αυτό αποβλέψαμε. Διότι πέρα από τό θαυμασμό ή τήν έκπληξη ή τόν προβληματισμό, πού θά προκαλέσουν στον καθένα οι αφηγήσεις τών ιαθέντων, πρέπει να συνανακαλύψουμε τήν παρουσία τού Ενός, τού όντως Φιλανθρώπου καί Φιλαγάθου, τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος μας Ιησού Χριστού.

Είμαστε θεοπλαστούργητοι καί υπάρχουμε επειδή τό θέλει ο Θεός για ένα σκοπό: να ζούμε αιώνια μετέχοντας στο Θεό, πού είναι η ζωή, τό φώς, η μακαριότητα. Όμως, ο Θεός μάς έπλασε ελευθέρους καί μάς αγαπά, χωρίς να μάς εξαναγκάζει να Τόν αγαπήσουμε. Μάς φροντίζει, χωρίς να επιβάλλει να Τόν λατρεύουμε. Μάς θέλει, χωρίς να μάς οδηγεί διά τής βίας να Τόν θέλουμε.

Τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, δηλ. τὸ νὰ ζεῖ ὁ ἄνθρωπος σὲ ἄμεση προσωπικὴ σχέσιν μὲ τὸ Χριστό, τὴν κατακτᾷ ὅποιος πιστεῦει στὸ Χριστό, λαχταρᾷ νὰ ζήσῃ μαζί Του, αγωνίζεται γι' αὐτὸ καὶ δέχεται τελικὰ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐνεργὸ μέσα του. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶναι γνωστὴ μόνον σὲ κείνους ποὺ τὴν ἐπιδιώκουν συνειδητὰ καὶ ἐπίμονα.

Ὁ Κύριός μας, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὁ μοναδικὸς σωτήρας, λυτρωτὴς καὶ ἐνεργέτης μας. Ὅμως, ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία δὲν εἶναι μόνον γεγονός, ἀλλὰ καὶ προσδοκία. Ἐδῶ ἀκριβῶς, χρειάζεται ἡ δικὴ μας συμβολὴ καὶ συνεργία. Ὁ Κύριος βέβαια ἔδωκε τὴ ζωὴ Του λύτρο, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ· πρέπει ὁμως κι ἐμεῖς νὰ ἀποδεχθῶμε ἐνεργητικὰ αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο δῶρον καὶ μὲ τὴ δικὴ Του βοήθεια νὰ τὸ διατηρήσουμε.

Ὁ Θεός μᾶς προσφέρει τὸ πᾶν. Ἡ δικὴ μας συνεργία ἐγκεῖται στὸ νὰ ἀποδεχθῶμε καὶ νὰ κρατήσουμε αὐτὸ τὸ "πᾶν". Μολονότι αὐτὸ ποὺ συνεισφέρουμε γιὰ τὴ σωτηρία μας, ὅπως φαίνεται εἶναι ἀσήμαντο σὲ σχέση μὲ αὐτὸ ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ Κύριός μας, ωστόσο ἔχει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μεγάλη καὶ ἀναντικατάστατη σπουδαιότητα. "Ὁ Χριστός, λέει ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας, εἶναι συναγωνιστὴς μας· κι ἓνας συναγωνιστὴς ἐξυπακούεται ὅτι συναγωνίζεται καὶ βοηθᾷ ὄχι ἐκείνους ποὺ κείτονται ξαπλωμένοι ἢ εἶναι ἄρρωστοι, ἀλλὰ ἐκείνους ποὺ ἔχουν υγεία καὶ τόλμη, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ αγωνίζονται".

Αὐτὴ εἶναι ἡ οδὸς τῆς σωτηρίας τὴν ὁποία βᾶδισαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι καὶ τὴν ὁποία μᾶς καλοῦν οἱ νεοφανεῖς Ἅγιοι νὰ βαδίσουμε κι ἐμεῖς.